

Arrest

nr. 220 052 van 19 april 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. MICHOLT
Maria van Bourgondiëlaan 7 B
8000 BRUGGE**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 26 oktober 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 september 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 januari 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 februari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. SELIMOVIC *loco* advocaat S. MICHOLT, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 21 november 2015 België is binnengekomen, als niet-begeleide minderjarige vreemdeling, diende op 4 januari 2016 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 22 maart 2016 nam de dienst Voogdij van de FOD Justitie de beslissing dat op basis van leeftijdsonderzoek blijkt dat verzoeker meerderjarig is.

1.3. Op 20 juni 2017 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. In beroep oordeelde de Raad over deze beslissing als volgt:

"2.3.4. Beoordeling van de vluchtelingenstatus

Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) hij niet voldaan heeft aan de op hem rustende plicht tot medewerking, nu hij voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) probeerde vol te houden dat hij ongeveer tien jaar jonger zou zijn dan wat medisch werd vastgesteld en hij geen enkel geloofwaardig identiteitsbewijs of enig ander stuk kan voorleggen dat zijn beweerde identiteit of afkomst kan staven, en omdat er (ii) ook zaken zijn die doen twifelen aan de waarachtigheid van de door hem opgegeven vervolging. Wat dit laatste betreft, overweegt de commissaris-generaal dat verzoekers bewering dat de taliban een jaar voorheen waren langsgelkomen en toen zijn oudere broer deden aansluiten maar weinig geloofwaardig is, dat er een aantal bemerkingen kunnen geformuleerd worden bij verzoekers weergave van de aanwezigheid van de taliban in zijn streek en bij de interacties met en de attitude van de lokale bevolking, dat verzoekers verklaringen over de interacties van hemzelf en zijn familie met de taliban maar weinig consistent lijken, dat verzoeker bepaalde kenmerken heeft die hem als persoon een maar weinig geschikte kandidaat-taliban maken en dat verzoeker geen enkele aanwijzing voorlegt waaruit kan blijken dat hij ook een doelwit van de taliban zou worden omdat hij in een land van ongelovigen had verbleven. Om deze redenen concludeerde de commissaris-generaal in de bestreden beslissing dat verzoeker er niet in slaagde aannemelijk te maken dat hij een broer had bij de taliban en dat de taliban hem zouden hebben proberen dwingen om zich bij hen aan te sluiten.

Op een verzoeker om internationale bescherming rust de verplichting om van bij de aanvang van de asielpcedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. De plicht tot medewerking vereist dus van verzoeker dat hij correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot zijn identiteit, zijn nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asiilverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande verzoeker er bij de aanvang van zijn gehoor op het CGVS op gewezen werd hoe belangrijk het was dat hij de waarheid sprak over zijn reële situatie voor zijn vertrek naar België (adm. doss., stuk 5, gehoorverslag 16 mei 2017, p. 2), blijkt uit het geheel van de door hem afgelegde verklaringen duidelijk dat hij niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking. Verzoeker biedt de Belgische asielinstanties immers geen zicht op zijn leeftijd, zijn identiteit, zijn familiaal netwerk en activiteiten in Afghanistan en zijn verblijfplaats in de jaren voorafgaand aan zijn vertrek.

Vooreerst treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze wijst op ernstige twijfels over de door verzoeker opgegeven leeftijd. De commissaris-generaal overweegt wat dit betreft het volgende:

“U gaf tijdens uw intakegesprek immer aan minderjarig te zijn, 17 jaar oud (fiche niet begeleide minderjarige). Dit herhaalde u bij het interview voor de DVZ, met als toevoeging dat u het niet eens was met de resultaten van de leeftijdstest maar deze wel zou aanvaarden (verklaring DVZ dd. 3 mei 2016, afdeling 4). Er werd vastgesteld op basis van een medisch onderzoek, uitgevoerd door het Universitair Ziekenhuis Antwerpen, Dienst Radiologie, Wilrijkstraat 10, 2650 Edegem op 11 februari 2016, dat uw minimumleeftijd hoger zou liggen dan u beweerde. Uit onderzoek is immers gebleken dat u op 11 februari 2016 een leeftijd had van ouder dan 18 jaar, maar liefst 28,5 jaar met een standaarddeviatie van 1,5 jaar. Toen u op het CGVS gevraagd werd wanneer u geboren werd, gaf u aan dat u volgens uw taskara geboren was in de negende maand van 1379 (november – december 2000) en vandaag 18 jaar en 5 maanden oud zou zijn (CGVS p. 3). Gewezen op het resultaat van de medische test, verwijst u opnieuw naar uw taskara, en naar verklaringen van uw vader over uw leeftijd (CGVS p. 3). Het valt evenwel maar moeilijk te geloven dat uw vader zich met bijna tien jaar zou vergissen over de leeftijd van zijn zoon. De afwijkende leeftijd op uw taskara wijst dan weer eerder in de richting dat het niet gaat om een authentiek document (CGVS p. 3). Het heeft er bijgevolg de schijn van weg dat u de Belgische asielinstanties doelbewust probeerde te misleiden door u gevoelig jonger voor te doen dan u in werkelijkheid bent, en hiertoe bovendien een vermoedelijk vervalste taskara voorlegde. Dat u voor het CGVS probeert vol te houden dat u ongeveer tien jaar jonger zou zijn dan wat medisch werd vastgesteld, ondergraaft uw algemene geloofwaardigheid al danig.”

In het eerste middel wijst verzoeker erop dat hij tijdens het gehoor verklaarde dat hij niet op de hoogte was van zijn leeftijd en dat hij deze enkel vernam via zijn vader. Uit het administratief dossier blijkt evenwel duidelijk dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) een exacte geboortedatum wist op te geven en verklaarde geboren te zijn op 31 januari 1999 (adm. doss., stukken 11 en 13).

Ook bij het CGVS verklaarde verzoeker 18 jaar en 5 maanden te zijn en dat dit op zijn taskara staat (adm. doss., stuk 5, gehoorverslag 16 mei 2017, p. 3). In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, wordt de door hem voorgelegde taskara door de commissaris-generaal niet “zonder meer” als vervalst gekenmerkt, doch komt de commissaris-generaal tot deze vaststelling na een medisch onderzoek, dat werd uitgevoerd

op vraag van de Dienst Voogdij, en op basis van objectieve informatie uit het administratief dossier (stuk 15, map met 'landeninformatie', document nr. 3) waaruit blijkt dat documenten in Afghanistan eenvoudig te verkrijgen zijn, hetzij via corruptie of door ze na te laten maken. Waar verzoeker opmerkt dat de medische testen voor het leeftijdsonderzoek ernstig bekritiseerd worden, wordt er op gewezen dat hij de beslissing van de Dienst Voogdij inzake zijn leeftijdsbepaling thans niet kan betwisten bij de Raad gezien dit niet de wettelijke voorziene beroepsmogelijkheid is. Verzoeker had de mogelijkheid om overeenkomstig artikel 19 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring in te stellen bij de Raad van State. Van deze mogelijkheid werd hij in kennis gesteld in de kennisgeving van de beslissing van de Dienst Voogdij (adm. doss., stuk 10). Er blijkt evenwel niet dat verzoeker deze beroepsmogelijkheid heeft benut.

In zoverre wordt aangenomen dat veel Afghanen hun exacte geboortedatum niet kennen en dat het concept tijd in Afghanistan een minder belangrijke rol speelt dan in onze Westerse cultuur, kan in casu niet worden aangenomen dat verzoeker, die overigens wel een exacte geboortedatum wist op te geven, gelooft ongeveer tien jaar jonger te zijn dan hij daadwerkelijk is, louter omdat zijn vader dat hem zou hebben verteld. De vaststelling dat verzoeker zich onterecht als minderjarige voordoet met een vermoede afwijking van ongeveer tien jaar, ondermijnt zijn algemene geloofwaardigheid.

Verzoekers ongeschooldheid biedt hiertoe geen verschoning. De Raad benadrukt dat ongeschoold zijn niet inhoudt dat verzoekers inherente verstandelijke vermogens zouden zijn aangetast (minstens wordt dit niet aangetoond) of verzoeker zou verhinderen op correcte wijze zijn leeftijd in te schatten. Dit klemt des te meer gelet op het gegeven dat verzoeker zowel bij de DVZ als op het CGVS telkenmale op identieke wijze een professionele handtekening kon plaatsen. Wat er ook van zij, de vaststelling dat verzoeker zich onterecht als minderjarige voordoet met een vermoede afwijking van ongeveer tien jaar ondermijnt zijn algemene geloofwaardigheid.

Daarnaast stelt de commissaris-generaal op goede gronden vast dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verblijf in zijn streek van herkomst in de periode voorafgaand aan zijn vertrek en over zijn activiteiten in Afghanistan.

Verzoeker betwist vooreerst niet dat van hem, die verklaarde dat hij steeds bezig was met het helpen van de familie op het land en nooit naar school is gegaan, verwacht mag worden dat hij minstens op de hoogte zou zijn van de zaai- en oogsttijden van de gewassen die zijn familie volgens hem verbouwde, namelijk aardappelen en cannabis. Desalniettemin moet met de commissaris-generaal worden vastgesteld dat verzoeker over de enige twee gewassen die zijn familie verbouwde zaai- en oogsttijden opgaf die niet overeenkomen met de beschikbare informatie in het administratief dossier:

“U stelt dat aardappelen in uw streek gezaaid werden in hamal en sawr (maart – mei), samen met de cannabis, om geogst te worden in respectievelijk sunbulah of mizan (augustus – oktober), en in de achtste of negende maand (oktober – december) (CGVS p. 7). Uit informatie die werd toegevoegd aan het dossier blijkt nochtans dat aardappelen in uw streek geplant en geogst worden in februari en in april – mei, en dat dit voor cannabis gebeurt in juli en oktober.”

Verzoeker haalt in het tweede middel aan dat zijn verklaringen over deze gewassen wel degelijk correct zijn en licht toe dat het bij het telen van cannabis zo is dat deze steeds moet blijven worden verzorgd van het begin tot het einde en dat cannabis enorm veel water nodig heeft. Hij stelt dat het niet tegenstrijdig is met de informatie van het CGVS dat hij tijdens zijn gehoor aangaf dat cannabis wordt geogst in oktober-december. Hij gaat er evenwel aan voorbij dat de periode oktober-december veel ruimer is dan de maand oktober, waarin volgens de informatie in het administratief dossier cannabis wordt geogst in het district Hesarak (adm. doss., stuk 15, map met 'landeninformatie', document nr. 5, p. 24). Voorts gaat verzoeker niet in concreto in op de motieven in de bestreden beslissing met betrekking tot de zaaitijden van cannabis en de oogst- en zaaitijden van aardappelen in het district Hesarak. Aldus slaagt verzoeker er niet in de voorgaande vaststellingen, die pertinent zijn en steun vinden in het administratief dossier, te weerleggen of te ontkrachten. Deze motieven worden dan ook door de Raad tot de zijne gemaakt.

Verder kan worden opgemerkt dat verzoeker de vaststelling in de bestreden beslissing dat het, gezien zijn verklaringen over zijn vrijetijdsbestedingen in zijn dorp, nog eens zo opmerkelijk is dat hij niet op de hoogte lijkt te zijn van de lokale landbouwkalender, volledig ongemoeid laat:

“Hiernaar gepeild verklaarde u namelijk dat er in uw dorp “geen entertainment [is], [er is daar] geen tijd voor,” en “er is geen mogelijkheid voor amusement” (CGVS p. 9), waarmee u doet uitschijnen dat uw hele dag gevuld was met noeste arbeid zoals het aandragen van water (CGVS p. 9).

Dit valt natuurlijk maar moeilijk te geloven; het leven van de (pre-moderne) landbouwer wordt namelijk typisch gekenmerkt door korte perioden van intense activiteit rond de oogst en planttijden, maar is voor het overige net minder intensief dan het industriële nine to five patroon van leven. Dat u geen doorleefde schets kan of wil geven van waar u zich in uw normalerwijs aanzienlijke vrije tijd mee bezig hield, en dat u ook niet op de hoogte lijkt van de gangbare oogstkalender in uw geclaimde streek van herkomst, doen vermoeden dat u het CGVS geen zicht wil geven op uw werkelijke activiteiten in Afghanistan voorafgaand aan uw vertrek.”

De voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoeker volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

Tevens wordt in de bestreden beslissing op goede gronden vastgesteld dat de kennis die verzoeker tentoon spreidde van de lokale gebeurtenissen in de periode voorafgaand aan zijn vertrek aldaar al te gering is voor iemand die daar tot aan zijn vertrek uit Afghanistan verbleven zou hebben, zelfs als rekening gehouden wordt met zijn voorgehouden beperkte opleidingsniveau. In de bestreden beslissing worden hierover de volgende overwegingen gemaakt:

“Primo, gevraagd of er grote legeroperaties hadden plaatsgevonden in uw district in de jaren voor uw komst naar België, verwees u enkel naar enerzijds een Amerikaanse luchtaanval in Khanjar, en anderzijds een operatie in Dawoud Kalai zes maand voor uw vertrek (CGVS p. 20), wat zou neerkomen op ongeveer mei 2015 gezien uw vertrek rond Aqrab - Qaws (eind november 2015) (CGVS p. 24). Het is evenwel goed gedocumenteerd dat er een groot legeroffensief in de streek plaatsvond doorheen augustus 2015 (zie stukken toegevoegd aan het dossier). Ook in juli 2013 vond een grote operatie plaats in het district, één van de grootste operaties uitgevoerd door het Afghaanse leger tot dan toe, waarbij naar verluid meer dan honderd strijders in één klap gedood werden (zie stukken toegevoegd aan het dossier).

Secundo, gevraagd naar grote talibanoperaties tegen het districtscentrum, stelde u dat ze dat enerzijds deden terwijl u al in België was (na eind 2015 dus), en dat ze dit ook lang gel(e)den hadden gedaan, zo'n zes à zeven jaar terug (CGVS p. 21). Maar het is echter geweten dat in de zomer van 2014 de taliban gecoördineerde aanvallen uitvoerde over het hele district, met ook verschillende grote aanvallen tegen het districtscentrum waarbij telkens tientallen strijders omkwamen (zie stukken toegevoegd aan het dossier). Het is hoogst opmerkelijk dat u van geen van deze toch wel erg grote offensieven en tegenoffensieven op de hoogte leek, zeker als u zoals u beweerde geregeld naar de radio luisterde (CGVS p. 23, 24).”

Verzoeker tracht zijn gebrek aan kennis over deze gebeurtenissen te vergoelijken door in het tweede middel te stellen dat Hesarak een groot district is en dat de aangehaalde incidenten héél ver van hem plaats hadden, doch hij kan hiermee niet overtuigen. Van iemand die in een bepaald gebied woont en die geregeld naar de radio luistert, kan immers worden verwacht dat hij op de hoogte is van operaties in zijn district met een dergelijke omvang, zelfs al zouden deze zich op 2,5 uur rijden van zijn woonst hebben voorgedaan. Dat verzoeker hiervan niet op de hoogte is, doet vermoeden dat hij voor zijn komst naar België niet recent verbleven heeft in de streek waarvan hij beweert afkomstig te zijn, temeer nu hij, gelet op het voorgaande, ook ongeloofwaardige verklaringen aflegde over zijn leeftijd en zijn activiteiten in zijn regio van herkomst.

De taskara die verzoeker ter staving van zijn asielrelaas neerlegde, is niet van aard om deze appreciatie in positieve zin om te buigen. Documenten hebben immers enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten, en kunnen niet de geloofwaardigheid van ongeloofwaardige verklaringen herstellen. Bovendien ondermijnt de door verzoeker voorgelegde taskara eerder de geloofwaardigheid van zijn verklaringen, gezien de discrepantie tussen de daarin vermelde leeftijd en verzoekers medisch vastgestelde leeftijd. Gelet op deze vaststelling en mede gelet op de informatie toegevoegd aan het administratief dossier waaruit onmiskenbaar blijkt dat veel valse en vervalste Afghaanse documenten door de hoge graad aan corruptie in het land van herkomst tegen betaling te verkrijgen zijn (adm. doss., stuk 15, map met 'landeninformatie', document nr. 3, COI Focus "Afghanistan Corruptie en valse documenten", 27 juni 2013), kan er geen bewijswaarde worden gehecht aan de door verzoeker voorgelegde taskara. Om dezelfde redenen kan evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoeker ter terechtzitting bij aanvullende nota voorgelegde kopie van de taskara van zijn vader en verklaring van de dorpsoudsten van het dorp Abizangani Azar, die verzoeker blijkens de eveneens bij de aanvullende nota bijgevoegde envelop op het ogenblik van de neerlegging overigens bijna acht maanden in zijn bezit had. Wat de taskara van verzoekers vader betreft, kan hier bovendien nog aan worden toegevoegd dat het slechts een fotokopie betreft en dat aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën geen bewijswaarde kan worden verleend (RvS 25 juni 2004, nr. X).

Gelet op het voorgaande, toont verzoeker niet aan dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan recent in het district Hesarak van de provincie Nangarhar heeft verbleven. Bijgevolg kan evenmin geloof worden gehecht aan de voorgehouden vervolgingsfeiten die zich aldaar in die periode zouden hebben afgespeeld.

Dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers voorgehouden problemen met de taliban, blijkt eens te meer uit de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen over zijn bewering dat de taliban een jaar voor zijn vertrek uit Afghanistan waren langsgesproken en toen zijn oudere broer deden aansluiten:

“Primo, gevraagd waarom de taliban op dat moment uw broer en niet u deden aansluiten, stelt u immers dat ze dit deden omdat uw broer ouder was dan u, namelijk ongeveer 22 jaar oud op dat moment (CGVS p. 10, 11). Er is er supra echter al op gewezen dat uw werkelijke leeftijd flink hoger ligt dan u zelf beweerde, namelijk minstens vijfentwintig jaar oud op het moment dat de taliban uw broer kwamen halen. Dit zou betekenen dat de taliban uw in feite jongere broer nog voor u zouden hebben proberen rekruteren, in tegenspraak met uw bewering dat ze hem net kozen omdat hij ouder was.

Secundo valt het op dat u maar erg weinig kan vertellen over de periode van uw broer bij de taliban. Zo wist u niet te zeggen wat het laatste was dat u tegen uw broer zei toen hij door de taliban werd meegenomen, hoewel het naar uw eigen zeggen toch een emotioneel moment was (CGVS p. 11). Er zou nochtans verwacht kunnen worden dat u een zodanige levensveranderend moment duidelijk voor de geest zou kunnen halen, maar u stelt enkel vaag dat u “het niet kan uitleggen” en dat uw broer “erg droef was” (CGVS p. 11). Daarenboven, gevraagd naar concrete zaken die hij naderhand verteld zou hebben bij zijn bezoek aan huis, herhaalt u enkel tot driemaal toe dat uw broer veranderd was, zonder evenwel ooit aan een concrete anekdote of gesprek te refereren (CGVS p. 11). Dit alles komt al te abstract over, terwijl het toch wel zou gaan om de laatste interacties met uw bloedeigen broer.

Aansluitend hierop is het tertio markant dat u aangeeft geen enkele moeite te hebben gedaan om te proberen achterhalen wat het lot van uw broer was nadat hij niet langer naar huis kwam (CGVS p. 12). Gevraagd of u contacten had met de taliban of contact met hen probeerde opnemen, verklaart u enerzijds dat u dat niet wou, en anderzijds dat u niemand kende aan wie u dat kon vragen (CGVS p. 12). U had evenwel eerder verklaard dat vele dorpingen hun zonen naar de taliban hadden gezonden, al dan niet vrijwillig (CGVS p. 10), en dat deze dorpsgenoten ook af en toe naar huis kwamen om hun familie te bezoeken, ook al wist u niet precies wanneer (CGSV p. 12). Hierop gewezen, werpt u tegen dat het gevaarlijk is om over de taliban te praten, en dat ze zelfs een vader die naar het lot van zijn zoon zou vragen zouden doden (CGVS p. 12). Dit lijkt evenwel een overdreven voorstelling van het beleid van de taliban; het valt maar moeilijk te geloven dat ze een ondertussen al meer dan tien jaar durende opstand zouden kunnen volhouden als ze zodanig draconisch waren tegenover de lokale bevolking. Bovendien gaf u zelf aan dat ook talibanleden respect hebben voor ouderen en voor traditionele praktijken omtrent gastvrijheid (CGVS p. 12, 13, 14). Deze elementen doen besluiten dat uw verklaringen over uw broer maar weinig aannemelijk zijn, en doen twifelen aan het bestaan, het lidmaatschap bij de taliban, de woonplaats, dan wel de mate waarin u contact met uw broer onderhoudt of onderhield.”

Door in het tweede middel te benadrukken dat “zijn broer wel degelijk de oudste in de rij is” en er opnieuw op te wijzen dat hij geen kennis heeft over de leeftijden, doet verzoeker niets meer dan te kennen geven dat hij het niet eens is met de beoordeling van de commissaris-generaal van de door hem afgelegde verklaringen, zonder evenwel de onjuistheid van de motieven aan te tonen. Dit volstaat evident niet om de voorgaande motieven te weerleggen of te ontkrachten.

Waar verzoeker in het tweede middel aanvoert dat hij niet in staat is om zo'n emotionele herinneringen weer te geven, beperkt hij zich tot een loutere bewering die niet in concreto wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Door louter te verwijzen naar algemene informatie, zonder deze in concreto toe te passen op zijn eigen situatie, maakt verzoeker verder niet aannemelijk dat in casu de commissaris-generaal bij het nemen van de bestreden beslissing niet opmerkzaam zou zijn omgegaan met zijn eigen ervaringen en achtergronden. Dit blijkt alvast niet uit de voorgaande motieven, die pertinent zijn en steun vinden in het administratief dossier. Aangezien verzoeker er niet in geslaagd is deze motieven te weerleggen of te ontkrachten, worden ze door de Raad worden overgenomen.

Voorts betwist verzoeker niet dat de quasi-omerta die volgens hem zou bestaan rond de taliban in zijn dorp maar weinig geloofwaardig is. Hierover wordt in de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd:

“U stelt dat de locals onderling het zelfs niet aandurfden om elkaar vragen te stellen over familieleden bij de taliban, en dat het vragen om boodschappen naar collega's etc. overbrengen gevaarlijk was (CGVS p. 12). Nochtans had u eerder aangegeven dat minstens toch een aantal van de dorpingen het maar normaal vonden om zonen naar de taliban te sturen en dat ook van anderen verwachtten (CGVS p. 10), waardoor ze toch minstens om die mening over te brengen over de taliban moesten praten met de

anderen. Bovendien geeft u ook later aan dat “zelfs kinderen” op de hoogte waren van de lokale talibanhiërarchie (CGVS p. 15), wat ook een zekere communicatie veronderstelt.”

Dit motief vindt steun in het administratief dossier, is pertinent en terecht en wordt, daar het door verzoeker volledig ongemoeid wordt gelaten, door de Raad overgenomen.

Vervolgens zijn verzoekers verklaringen over de interacties van hem en zijn familie met de taliban weinig consistent. Zo wordt in de bestreden beslissing terecht op het volgende gewezen:

“U stelt primo namelijk dat de taliban uw vader twee maal zouden hebben benaderd om hem te vragen dat hij u zou laten aansluiten, en dat hij beide keren de boot afhiel, waarop de taliban afdroep (CGVS p. 9, 10, 13, 14). Anderzijds houdt u tevens vol dat als u niet vrijwillig zou aansluiten, ze u zouden dwingen door u te “kidnappen met geweld” (CGVS p. 14). Dit doet natuurlijk de vraag rijzen waarom ze u niet bij de eerste twee bezoeken al met dwang meenamen. U kan hierover enkel verklaren dat dit niet mag onder Afghanistan, en ware moslims onwaardig is (CGVS p. 14), wat natuurlijk niet kan verklaren waarom het later dan weer wel aanvaardbaar zou zijn om u te ontvoeren. Hierover stelt u louter dat dat de regels van de taliban zijn, zonder dit verder toe te lichten (CGVS p. 14). Hieruit kan enkel besloten worden dat de opeenvolging van interacties die u schetst geen steek houdt; als de taliban u zouden ontvoeren, hadden ze daar al ruimschoots de kans toe gedurende de twee keer dat ze uw vader kwamen vragen om u te doen aansluiten. U slaagt er niet in om een sluitende verklaring te geven waarom ze dit niet gedaan hebben, wat in samenlezing met uw onafhankelijke verklaringen over de mate waarin de taliban dorpelingen dwongen om aan te sluiten da wel er enkel sociale druk was doet vermoeden dat de taliban u helemaal niet gedwongen zouden hebben om aan te sluiten.

Dit vermoeden wordt secundo versterkt door uw verklaringen over de dreigbrief die u zou mogen ontvangen hebben. U stelt hierover dat u deze kreeg na de twee bezoeken van de taliban met het oog op uw aansluiting (CGVS p. 16). Volgens u stond er in de brief een nieuwe oproep dat u zich zou aansluiten, en als u dit niet deed, mocht u waar u zich ook in Afghanistan bevond onthoofd worden (CGVS p. 16). Dit is natuurlijk iets anders dan wat u voordien verklaarde, namelijk dat de taliban in uw streek mensen met geweld ontvoert om ze zo te doen aansluiten (zie supra); iemand ontvoeren, of iemand een ultimatum geven en hem bij weigering onthoofden zijn twee verschillende dingen. Het is in dit kader trouwens ook opvallend dat u uiteenlopende verklaringen aflegde over wanneer u die brief ontvangen had: voor de DVZ verklaarde u nog dat u die kreeg twee à drie dagen na het laatste bezoek (vragenlijst CGVS dd. 3 mei 2016, afdeling 3.5.), terwijl u voor het CGVS sprak van een week (CGVS p. 16), een aanzienlijk verschil. Ook dit tast de aannemelijkheid van uw bewering dat de taliban u zouden hebben willen dwingen om u aan te sluiten, verder aan.

Tertio kan er ook nog gewezen worden op informatie waarover het CGVS beschikt en die bij dit dossier werd bijgevoegd, waaruit blijkt dat de taliban in de regel niet doen aan gedwongen rekrutering en hier geen nood aan hebben om voldoende strijders te mobiliseren.”

Verzoeker laat wat dit betreft in het tweede middel gelden dat de taliban ten opzichte van hem op deze manier tewerk ging omdat zijn broer reeds was meegegaan en dat anders de inlijving veel bruter zou geweest zijn. Hij beperkt zich hiermee evenwel tot het geven van een summier verklaring (post factum) voor de in de bestreden beslissing aangehaalde inconsistentie in zijn verklaringen over de aanpak van de taliban, zonder de vaststellingen in concreto te weerleggen. Hierbij kan er overigens op worden gewezen dat verzoeker tijdens zijn gehoor een geheel andere verklaring gaf voor deze weinig consistente aanpak van de taliban, met name dat dit hun regels en principes zijn (adm. doss., stuk 5, gehoorverslag 16 mei 2017, p. 14). Voorts wordt niet ingezien in welk opzicht de commissaris-generaal te “kort door de bocht” zou zijn gegaan door te stellen dat ontvoering iets anders is dan onthoofding. Deze zaken zijn immers totaal verschillend. Waar verzoeker nog poneert dat twee à drie dagen en een week over een tijdspanne van meer dan één jaar niet zo’n aanzienlijk verschil lijken te zijn, beperkt hij zich tot het louter minimaliseren van de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheid in zijn verklaringen, doch hij slaagt er hiermee niet in deze tegenstrijdigheid in concreto te weerleggen.

Voorts volhardt verzoeker dat gedwongen rekrutering in zijn dorp wel degelijk gebeurt bij voornamelijk jonge mannen. Hij verwijst hierbij naar het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016, doch de passage uit dit rapport waaruit hij citeert blijkt geen betrekking te hebben op zijn dorp. Hoe dan ook, zelfs indien wordt aangenomen dat de taliban in verzoekers regio van herkomst de nood zou hebben om voldoende strijders te mobiliseren en overgaat tot gedwongen rekrutering, dan nog lijkt verzoeker een weinig geschikte kandidaat om door de taliban te worden ingelijfd. Verzoeker betwist immers niet dat hij de taliban niet steunt en zich niet bij hen wou aansluiten, zodat hij een zeer weinig betrouwbare strijdmakker zou zijn. Daarnaast ontkent verzoeker niet dat hij geen enkele voor de taliban nuttige kennis heeft van vuurwapens, explosieven, of meer administratief-technische kennis, zoals sharierecht.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoeker het volgende in de bestreden beslissing opgenomen motief volledig ongemoeid laat:

“Ten slotte liet u op het einde van het gehoor ook nog acteren dat u denkt dat u ook een doelwit van de Taliban zou worden omdat u in een land van ongelovigen had verbleven (CGVS p. 25). Het CGVS beschikt echter niet over informatie die erop wijst dat de Taliban zich hier schuldig aan zouden maken, en u kan hier ook geen enkele aanwijzing over voorleggen en verwijst louter naar geruchten en wat uw broer tegen u gezegd zou hebben (CGSV p. 25). Dit lijkt niet voldoende om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging.”

Ook dit motief vindt steun in het administratief dossier, is pertinent en terecht en wordt, daar het door verzoeker volledig ongemoeid wordt gelaten, door de Raad overgenomen.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.5. Beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus

2.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt.

2.3.5.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat verzoeker zijn voorgehouden vervolgingsfeiten niet heeft aangetoond.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.5.3. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, oordeelt de commissaris-generaal dat verzoeker niet voldaan heeft aan de op hem rustende plicht tot medewerking nu hij niet de waarheid heeft verteld over zijn leeftijd, zijn identiteit, zijn familiaal netwerk in Afghanistan, zijn activiteiten in Afghanistan en zijn verblijfplaats in de jaren voorafgaand aan zijn vertrek. Deze correcte vaststellingen ontslaan de commissaris-generaal evenwel niet van zijn plicht om een onderzoek te doen naar de nood aan subsidiaire bescherming.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat aan verzoekers Afghaanse nationaliteit niet wordt getwijfeld. Evenmin wordt getwijfeld aan verzoekers afkomst uit “het dorpje Sapara in de Abzanghanivallei, district Hesarak, provincie Nangarhar”. Enkel verzoekers recente herkomst uit deze regio wordt in vraag gesteld. De commissaris-generaal wijst er in de bestreden beslissing zelf op dat twijfels over bepaalde aspecten van een relaas het CGVS niet ontslaan van de opdracht een reëel risico op ernstige schade te toetsen betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat.

Te dezen kan de Raad niet anders dan vaststellen dat niet onderzocht is of verzoeker, wanneer hij terugkeert naar Afghanistan, een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. De omstandigheid dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij in de jaren voorafgaand aan zijn vertrek uit Afghanistan verbleven heeft in zijn regio van herkomst doet hieraan geen afbreuk.

Gezien de Raad in deze de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het hem aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dient de bestreden beslissing, voor wat betreft de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, te worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet.”

1.4. Op 28 september 2018 nam de commissaris-generaal een nieuwe beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekende brief van 28 september 2018 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

*“Asielaanvraag: 04/01/2016
Overdracht CGVS: 12/05/2016*

In het kader van uw verzoek om internationale bescherming organiseerde het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) op 16 mei 2017 een persoonlijk onderhoud van 9u11 tot 12u55 (notities CGVS 1), en op 4 september 2018 van 9u15 tot 10u45 (notities CGVS 2). U werd doorheen het beider onderhoud bijgestaan door een tolk het Pashou machtig. Uw advocaten, meesters Van Het Groenewoud en meester Vermeersch (loco Micholt), waren aanwezig voor de gehele duur van de respectieve onderhouds.

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en afkomstig te zijn van het dorpje Sapara in de Abzanghanivallei, district Hesarak, provincie Nangarhar. U ging nooit naar school, en uw (beroeps) activiteiten bestonden eruit om te werken op het land van de familie.

Een jaar voor uw vertrek uit Afghanistan hebben de taliban uw broer gerekruteerd, en na twee maanden hebt u niets meer over hem vernomen. Ongeveer een maand voor uw vertrek kwamen de taliban opnieuw naar het huis van de familie in een poging ook u te rekruteren. Uw vader wimpelde hen af. Meer dan een week voor uw vertrek kwamen ze opnieuw langs, en lieten verstaan dat ze geen tweede weigering zouden aanvaarden. Uw vader weigerde opnieuw om u te laten aansluiten. Een week later werd er een dreigbrief aan de deur van het huis vastgemaakt waarin stond dat u onthoofd zou worden als u bleef weigeren u aan te sluiten. Hierop ontvluchtte u het land.

U vertrok uit Afghanistan in Aqrab of Qaws 1394 (oktober – december 2015), en kwam in België aan op 21 november 2015, waar u ook asiel aanvroeg op 4 januari 2016. Ter staving van uw asielrelaas legt u een taskara, een dreigbrief, en de enveloppe waarin deze zaken u werden toegestuurd voor.

Op 20 juni 2018 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. U ging tegen deze beslissing in beroep op 19 juli 2018, waarop de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het besluit van het CGVS vernietigde op 9 mei 2018. Hierop organiseerde het Commissariaat-generaal een nieuw persoonlijk onderhoud op 4 september 2018. Ter gelegenheid van dat onderhoud legde u ook nog een doktersbriefje voor. Uw advocaat stuurde zelf genomen notities na, alsook opmerkingen omtrent het onderhoud.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

U legde enkel een medisch attest voor en u beweerde psychische problemen te kennen, omwille van uw lange verblijf in het centrum. Echter bleek uit uw verklaringen dat deze coherent en terzake waren.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lopen van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

In haar vernietigingsbeslissing naar aanleiding van de beslissing van het Commissariaat-generaal van 20 juni 2018, noteerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niettemin dat het Commissariaat-generaal op goede gronden besloten had dat er geen geloof gehecht kon worden aan de door de verzoeker voorgehouden vervolgingsfeiten, noch aan het recente verblijf in de voorgehouden streek van herkomst voorafgaand aan de komst naar België, noch aan uw voorgehouden activiteiten voor uw vertrek.

Aangezien u heden verklaart dat u op al deze punten bij uw ongeloofwaardig bevonden relaas blijft (CGVS 2 p. 3, 4, 5), wordt het arrest hier hernomen:

“ Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) hij niet voldaan heeft aan de op hem rustende plicht tot medewerking, nu hij voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) probeerde vol te houden dat hij ongeveer tien jaar jonger zou zijn dan wat medisch werd vastgesteld en hij geen enkel geloofwaardig identiteitsbewijs of enig ander stuk kan voorleggen dat zijn beweerde identiteit of afkomst kan staven, en omdat er (ii) ook zaken zijn die doen twifelen aan de waarachtigheid van de door hem opgegeven vervolging. Wat dit laatste betreft, overweegt de commissaris-generaal dat verzoekers bewering dat de taliban een jaar voorheen waren langsgelopen en toen zijn oudere broer deden aansluiten maar weinig geloofwaardig is, dat er een aantal bemerkingen kunnen geformuleerd worden bij verzoekers weergave van de aanwezigheid van de taliban in zijn streek en bij de interacties met en de attitude van de lokale bevolking, dat verzoekers verklaringen over de interacties van hemzelf en zijn familie met de taliban maar weinig consistent lijken, dat verzoeker bepaalde kenmerken heeft die hem als persoon een maar weinig geschikte kandidaat-taliban maken en dat verzoeker geen enkele aanwijzing voorlegt waaruit kan blijken dat hij ook een doelwit van de taliban zou worden omdat hij in een land van ongelovigen had verbleven. Om deze redenen concludeerde de commissaris-generaal in de bestreden beslissing dat verzoeker er niet in slaagde aannemelijk te maken dat hij een broer had bij de taliban en dat de taliban hem zouden hebben proberen dwingen om zich bij hen aan te sluiten.

Op een verzoeker om internationale bescherming rust de verplichting om van bij de aanvang van de asielprocedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. De plicht tot medewerking vereist dus van verzoeker dat hij correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot zijn identiteit, zijn nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asiolverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande verzoeker er bij de aanvang van zijn gehoor op het CGVS op gewezen werd hoe belangrijk het was dat hij de waarheid sprak over zijn reële situatie voor zijn vertrek naar België (adm. doss., stuk 5, gehoorverslag 16 mei 2017, p. 2), blijkt uit het geheel van de door hem afgelegde verklaringen duidelijk dat hij niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking. Verzoeker biedt de Belgische asielinstanties immers geen zicht op zijn leeftijd, zijn identiteit, zijn familiaal netwerk en activiteiten in Afghanistan en zijn verblijfplaats in de jaren voorafgaand aan zijn vertrek.

Vooreerst treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze wijst op ernstige twijfels over de door verzoeker opgegeven leeftijd. De commissaris-generaal overweegt wat dit betreft het volgende: “U gaf tijdens uw intakegesprek immer aan minderjarig te zijn, 17 jaar oud (fiche niet begeleide minderjarige). Dit herhaalde u bij het interview voor de DVZ, met als toevoeging dat u het niet eens was met de resultaten van de leeftijdstest maar deze wel zou aanvaarden (verklaring DVZ dd. 3 mei 2016, afdeling 4). Er werd vastgesteld op basis van een medisch onderzoek, uitgevoerd door het Universitair Ziekenhuis Antwerpen, Dienst Radiologie, Wilrijkstraat 10, 2650 Edegem op 11 februari 2016, dat uw minimumleeftijd hoger zou liggen dan u beweerde. Uit onderzoek is immers gebleken dat u op 11 februari 2016 een leeftijd had van ouder dan 18 jaar, maar liefst 28,5 jaar met een standaarddeviatie van 1,5 jaar. Toen u op het CGVS gevraagd werd wanneer u geboren werd, gaf u aan dat u volgens uw taskara geboren was in de negende maand van 1379 (november – december 2000) en vandaag 18 jaar en 5 maanden oud zou zijn (CGVS p. 3). Gewezen op het resultaat van de medische test, verwijst u opnieuw naar uw taskara, en naar verklaringen van uw vader over uw leeftijd (CGVS p. 3). Het valt evenwel maar moeilijk te geloven dat uw vader zich met bijna tien jaar zou vergissen over de leeftijd van zijn zoon. De afwijkende leeftijd op uw taskara wijst dan weer eerder in de richting dat het niet gaat om een authentiek document (CGVS p. 3). Het heeft er bijgevolg de schijn van weg dat u de Belgische asielinstanties doelbewust probeerde te misleiden door u gevoelig jonger voor te doen dan u in werkelijkheid bent, en hiertoe bovendien een vermoedelijk vervalste taskara voorlegde. Dat u voor het CGVS probeert vol te houden dat u ongeveer tien jaar jonger zou zijn dan wat medisch werd vastgesteld, ondergraaft uw algemene geloofwaardigheid al danig.”

In het eerste middel wijst verzoeker erop dat hij tijdens het gehoor verklaarde dat hij niet op de hoogte was van zijn leeftijd en dat hij deze enkel vernam via zijn vader.

Uit het administratief dossier blijkt evenwel duidelijk dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) een exacte geboortedatum wist op te geven en verklaarde geboren te zijn op 31 januari 1999 (adm. doss., stukken 11 en 13).

Ook bij het CGVS verklaarde verzoeker 18 jaar en 5 maanden te zijn en dat dit op zijn taskara staat (adm. doss., stuk 5, gehoorverslag 16 mei 2017, p. 3). In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, wordt de door hem voorgelegde taskara door de commissaris-generaal niet “zonder meer” als vervalst gekenmerkt, doch komt de commissaris-generaal tot deze vaststelling na een medisch onderzoek, dat werd uitgevoerd op vraag van de Dienst Voogdij, en op basis van objectieve informatie uit het administratief dossier (stuk 15, map met ‘landeninformatie’, document nr. 3) waaruit blijkt dat documenten in Afghanistan eenvoudig te verkrijgen zijn, hetzij via corruptie of door ze na te laten maken. Waar verzoeker opmerkt dat de medische testen voor het leeftijdsonderzoek ernstig bekritiseerd worden, wordt er op gewezen dat hij de beslissing van de Dienst Voogdij inzake zijn leeftijdsbepaling thans niet kan betwisten bij de Raad gezien dit niet de wettelijke voorziene beroepsmogelijkheid is. Verzoeker had de mogelijkheid om overeenkomstig artikel 19 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring in te stellen bij de Raad van State. Van deze mogelijkheid werd hij in kennis gesteld in de kennisgeving van de beslissing van de Dienst Voogdij (adm. doss., stuk 10). Er blijkt evenwel niet dat verzoeker deze beroepsmogelijkheid heeft benut.

In zoverre wordt aangenomen dat veel Afghanen hun exacte geboortedatum niet kennen en dat het concept tijd in Afghanistan een minder belangrijke rol speelt dan in onze Westerse cultuur, kan in casu niet worden aangenomen dat verzoeker, die overigens wel een exacte geboortedatum wist op te geven, gelooft ongeveer tien jaar jonger te zijn dan hij daadwerkelijk is, louter omdat zijn vader dat hem zou hebben verteld. De vaststelling dat verzoeker zich onterecht als minderjarige voordoet met een vermoede afwijking van ongeveer tien jaar, ondermijnt zijn algemene geloofwaardigheid.

Verzoekers ongeschooldheid biedt hiertoe geen verschoning. De Raad benadrukt dat ongeschoold zijn niet inhoudt dat verzoekers inherente verstandelijke vermogens zouden zijn aangetast (minstens wordt dit niet aangetoond) of verzoeker zou verhinderen op correcte wijze zijn leeftijd in te schatten. Dit klemt des te meer gelet op het gegeven dat verzoeker zowel bij de DVZ als op het CGVS telkenmale op identieke wijze een professionele handtekening kon plaatsen. Wat er ook van zij, de vaststelling dat verzoeker zich onterecht als minderjarige voordoet met een vermoede afwijking van ongeveer tien jaar ondermijnt zijn algemene geloofwaardigheid.

Daarnaast stelt de commissaris-generaal op goede gronden vast dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verblijf in zijn streek van herkomst in de periode voorafgaand aan zijn vertrek en over zijn activiteiten in Afghanistan.

Verzoeker betwist vooreerst niet dat van hem, die verklaarde dat hij steeds bezig was met het helpen van de familie op het land en nooit naar school is gegaan, verwacht mag worden dat hij minstens op de hoogte zou zijn van de zaai- en oogsttijden van de gewassen die zijn familie volgens hem verbouwde, namelijk aardappelen en cannabis. Desalniettemin moet met de commissaris-generaal worden vastgesteld dat verzoeker over de enige twee gewassen die zijn familie verbouwde zaai- en oogsttijden opgaf die niet overeenkomen met de beschikbare informatie in het administratief dossier: “U stelt dat aardappelen in uw streek gezaaid werden in hamal en sawr (maart – mei), samen met de cannabis, om geoogst te worden in respectievelijk sunbulah of mizan (augustus – oktober), en in de achtste of negende maand (oktober – december) (CGVS p. 7). Uit informatie die werd toegevoegd aan het dossier blijkt nochtans dat aardappelen in uw streek geplant en geoogst worden in februari en in april – mei, en dat dit voor cannabis gebeurt in juli en oktober.”

Verzoeker haalt in het tweede middel aan dat zijn verklaringen over deze gewassen wel degelijk correct zijn en licht toe dat het bij het telen van cannabis zo is dat deze steeds moet blijven worden verzorgd van het begin tot het einde en dat cannabis enorm veel water nodig heeft. Hij stelt dat het niet tegenstrijdig is met de informatie van het CGVS dat hij tijdens zijn gehoor aangaf dat cannabis wordt geoogst in oktober-december. Hij gaat er evenwel aan voorbij dat de periode oktober-december veel ruimer is dan de maand oktober, waarin volgens de informatie in het administratief dossier cannabis wordt geoogst in het district Hesarak (adm. doss., stuk 15, map met ‘landeninformatie’, document nr. 5, p. 24). Voorts gaat verzoeker niet in concreto in op de motieven in de bestreden beslissing met betrekking tot de zaaitijden van cannabis en de oogst- en zaaitijden van aardappelen in het district Hesarak. Aldus slaagt verzoeker er niet in de voorgaande vaststellingen, die pertinent zijn en steun vinden in het administratief dossier, te weerleggen of te ontkrachten. Deze motieven worden dan ook door de Raad tot de zijne gemaakt.

Verder kan worden opgemerkt dat verzoeker de vaststelling in de bestreden beslissing dat het, gezien zijn verklaringen over zijn vrijetijdsbestedingen in zijn dorp, nog eens zo opmerkelijk is dat hij niet op de hoogte lijkt te zijn van de lokale landbouwkalender, volledig ongemoeid laat:

“Hiernaar gepeild verklaarde u namelijk dat er in uw dorp “geen entertainment [is], [er is daar] geen tijd voor,” en “er is geen mogelijkheid voor amusement” (CGVS p. 9), waarmee u doet uitschijnen dat uw hele dag gevuld was met noeste arbeid zoals het aandragen van water (CGVS p. 9). Dit valt natuurlijk maar moeilijk te geloven; het leven van de (pre-moderne) landbouwer wordt namelijk typisch gekenmerkt door korte perioden van intense activiteit rond de oogst en planttijden, maar is voor het overige net minder intensief dan het industriële nine to five patroon van leven. Dat u geen doorleefde schets kan of wil geven van waar u zich in uw normalerwijs aanzienlijke vrije tijd mee bezig hield, en dat u ook niet op de hoogte lijkt van de gangbare oogstkalender in uw geclaimde streek van herkomst, doen vermoeden dat u het CGVS geen zicht wil geven op uw werkelijke activiteiten in Afghanistan voorafgaand aan uw vertrek.”

De voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoeker volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

Tevens wordt in de bestreden beslissing op goede gronden vastgesteld dat de kennis die verzoeker tentoon spreidde van de lokale gebeurtenissen in de periode voorafgaand aan zijn vertrek aldaar al te gering is voor iemand die daar tot aan zijn vertrek uit Afghanistan verbleven zou hebben, zelfs als rekening gehouden wordt met zijn voorgehouden beperkte opleidingsniveau. In de bestreden beslissing worden hierover de volgende overwegingen gemaakt:

“Primo, gevraagd of er grote legeroperaties hadden plaatsgevonden in uw district in de jaren voor uw komst naar België, verwees u enkel naar enerzijds een Amerikaanse luchtaanval in Khanjar, en anderzijds een operatie in Dawoud Kalai zes maand voor uw vertrek (CGVS p. 20), wat zou neerkomen op ongeveer mei 2015 gezien uw vertrek rond Aqrab - Qaws (eind november 2015) (CGVS p. 24). Het is evenwel goed gedocumenteerd dat er een groot legeroffensief in de streek plaatsvond doorheen augustus 2015 (zie stukken toegevoegd aan het dossier). Ook in juli 2013 vond een grote operatie plaats in het district, één van de grootste operaties uitgevoerd door het Afghaanse leger tot dan toe, waarbij naar verluid meer dan honderd strijders in één klap gedood werden (zie stukken toegevoegd aan het dossier).

Secundo, gevraagd naar grote talibanoperaties tegen het districtscentrum, stelde u dat ze dat enerzijds deden terwijl u al in België was (na eind 2015 dus), en dat ze dit ook lang gel(e)den hadden gedaan, zo’n zes à zeven jaar terug (CGVS p. 21). Maar het is echter geweten dat in de zomer van 2014 de taliban gecoördineerde aanvallen uitvoerde over het hele district, met ook verschillende grote aanvallen tegen het districtscentrum waarbij telkens tientallen strijders omkwamen (zie stukken toegevoegd aan het dossier). Het is hoogst opmerkelijk dat u van geen van deze toch wel erg grote offensieven en tegenoffensieven op de hoogte leek, zeker als u zoals u beweerde gerefereerde naar de radio luisterde (CGVS p. 23, 24).”

Verzoeker tracht zijn gebrek aan kennis over deze gebeurtenissen te vergoelijken door in het tweede middel te stellen dat Hesarak een groot district is en dat de aangehaalde incidenten héél ver van hem plaats hadden, doch hij kan hiermee niet overtuigen. Van iemand die in een bepaald gebied woont en die geregeld naar de radio luistert, kan immers worden verwacht dat hij op de hoogte is van operaties in zijn district met een dergelijke omvang, zelfs al zouden deze zich op 2,5 uur rijden van zijn woonst hebben voorgedaan. Dat verzoeker hiervan niet op de hoogte is, doet vermoeden dat hij voor zijn komst naar België niet recent verbleven heeft in de streek waarvan hij beweert afkomstig te zijn, temeer nu hij, gelet op het voorgaande, ook ongeloofwaardige verklaringen aflegde over zijn leeftijd en zijn activiteiten in zijn regio van herkomst.

De taskara die verzoeker ter staving van zijn asielrelaas neerlegde, is niet van aard om deze appreciatie in positieve zin om te buigen. Documenten hebben immers enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten, en kunnen niet de geloofwaardigheid van ongeloofwaardige verklaringen herstellen. Bovendien ondermijnt de door verzoeker voorgelegde taskara eerder de geloofwaardigheid van zijn verklaringen, gezien de discrepantie tussen de daarin vermelde leeftijd en verzoekers medisch vastgestelde leeftijd. Gelet op deze vaststelling en mede gelet op de informatie toegevoegd aan het administratief dossier waaruit onmiskenbaar blijkt dat veel valse en vervalste Afghaanse documenten door de hoge graad aan corruptie in het land van herkomst tegen betaling te verkrijgen zijn (adm. doss., stuk 15, map met ‘landeninformatie’, document nr. 3, COI Focus “Afghanistan Corruptie en valse documenten”, 27 juni 2013), kan er geen bewijswaarde worden gehecht aan de door verzoeker voorgelegde taskara.

Om dezelfde redenen kan evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoeker ter terechtzitting bij aanvullende nota voorgelegde kopie van de taskara van zijn vader en verklaring van de dorpsoudsten van het dorp Abizangani Azar, die verzoeker blijkens de eveneens bij de aanvullende nota bijgevoegde envelop op het ogenblik van de neerlegging overigens bijna acht maanden in zijn bezit had.

Wat de taskara van verzoekers vader betreft, kan hier bovendien nog aan worden toegevoegd dat het slechts een fotokopie betreft en dat aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën geen bewijswaarde kan worden verleend (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135).

Gelet op het voorgaande, toont verzoeker niet aan dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan recent in het district Hesarak van de provincie Nangarhar heeft verbleven. Bijgevolg kan evenmin geloof worden gehecht aan de voorgehouden vervolgingsfeiten die zich aldaar in die periode zouden hebben afgespeeld.

Dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers voorgehouden problemen met de taliban, blijkt eens te meer uit de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen over zijn bewering dat de taliban een jaar voor zijn vertrek uit Afghanistan waren langsgelkomen en toen zijn oudere broer deden aansluiten:

“Primo, gevraagd waarom de taliban op dat moment uw broer en niet u deden aansluiten, stelt u immers dat ze dit deden omdat uw broer ouder was dan u, namelijk ongeveer 22 jaar oud op dat moment (CGVS p. 10, 11). Er is er supra echter al op gewezen dat uw werkelijke leeftijd flink hoger ligt dan u zelf beweerde, namelijk minstens vijfentwintig jaar oud op het moment dat de taliban uw broer kwamen halen. Dit zou betekenen dat de taliban uw in feite jongere broer nog voor u zouden hebben proberen rekruteren, in tegenspraak met uw bewering dat ze hem net kozen omdat hij ouder was.

Secundo valt het op dat u maar erg weinig kan vertellen over de periode van uw broer bij de taliban. Zo wist u niet te zeggen wat het laatste was dat u tegen uw broer zei toen hij door de taliban werd meegenomen, hoewel het naar uw eigen zeggen toch een emotioneel moment was (CGVS p. 11). Er zou nochtans verwacht kunnen worden dat u een zodanige levensveranderend moment duidelijk voor de geest zou kunnen halen, maar u stelt enkel vaag dat u “het niet kan uitleggen” en dat uw broer “erg droef was” (CGVS p. 11). Daarenboven, gevraagd naar concrete zaken die hij naderhand verteld zou hebben bij zijn bezoek aan huis, herhaalt u enkel tot driemaal toe dat uw broer veranderd was, zonder evenwel ooit aan een concrete anekdote of gesprek te refereren (CGVS p. 11). Dit alles komt al te abstract over, terwijl het toch wel zou gaan om de laatste interacties met uw bloedeigen broer.

Aansluitend hierop is het tertio markant dat u aangeeft geen enkele moeite te hebben gedaan om te proberen achterhalen wat het lot van uw broer was nadat hij niet langer naar huis kwam (CGVS p. 12). Gevraagd of u contacten had met de taliban of contact met hen probeerde opnemen, verklaart u enerzijds dat u dat niet wou, en anderzijds dat u niemand kende aan wie u dat kon vragen (CGVS p. 12). U had evenwel eerder verklaard dat vele dorpingen hun zonen naar de taliban hadden gezonden, al dan niet vrijwillig (CGVS p. 10), en dat deze dorpsgenoten ook af en toe naar huis kwamen om hun familie te bezoeken, ook al wist u niet precies wanneer (CGSV p. 12). Hierop gewezen, werpt u tegen dat het gevaarlijk is om over de taliban te praten, en dat ze zelfs een vader die naar het lot van zijn zoon zou vragen zouden doden (CGVS p. 12). Dit lijkt evenwel een overdreven voorstelling van het beleid van de taliban; het valt maar moeilijk te geloven dat ze een ondertussen al meer dan tien jaar durende opstand zouden kunnen volhouden als ze zodanig draconisch waren tegenover de lokale bevolking. Bovendien gaf u zelf aan dat ook talibanleden respect hebben voor ouderen en voor traditionele praktijken omtrent gastvrijheid (CGVS p. 12, 13, 14). Deze elementen doen besluiten dat uw verklaringen over uw broer maar weinig aannemelijk zijn, en doen twifelen aan het bestaan, het lidmaatschap bij de taliban, de woonplaats, dan wel de mate waarin u contact met uw broer onderhoudt of onderhield.”

Door in het tweede middel te benadrukken dat “zijn broer wel degelijk de oudste in de rij is” en er opnieuw op te wijzen dat hij geen kennis heeft over de leeftijden, doet verzoeker niets meer dan te kennen geven dat hij het niet eens is met de beoordeling van de commissaris-generaal van de door hem afgelegde verklaringen, zonder evenwel de onjuistheid van de motieven aan te tonen. Dit volstaat evident niet om de voorgaande motieven te weerleggen of te ontkrachten.

Waar verzoeker in het tweede middel aanvoert dat hij niet in staat is om zo'n emotionele herinneringen weer te geven, beperkt hij zich tot een loutere bewering die niet in concreto wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Door louter te verwijzen naar algemene informatie, zonder deze in concreto toe te passen op zijn eigen situatie, maakt verzoeker verder niet aannemelijk dat in casu de commissaris-generaal bij het nemen van de bestreden beslissing niet opmerkzaam zou zijn omgegaan met zijn eigen ervaringen en achtergronden. Dit blijkt alvast niet uit de voorgaande motieven, die pertinent zijn en steun vinden in het administratief dossier. Aangezien verzoeker er niet in geslaagd is deze motieven te weerleggen of te ontkrachten, worden ze door de Raad worden overgenomen.

Voorts betwist verzoeker niet dat de quasi-omerta die volgens hem zou bestaan rond de taliban in zijn dorp maar weinig geloofwaardig is. Hierover wordt in de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd:

“U stelt dat de locals onderling het zelfs niet aandurfd en om elkaar vragen te stellen over familieleden bij de taliban, en dat het vragen om boodschappen naar collega’s etc. overbrengen gevaarlijk was (CGVS p. 12). Nochtans had u eerder aangegeven dat minstens toch een aantal van de dorpelingen het maar normaal vonden om zonen naar de taliban te sturen en dat ook van anderen verwachtten (CGVS p. 10), waardoor ze toch minstens om die mening over te brengen over de taliban moesten praten met de anderen. Bovendien geeft u ook later aan dat “zelfs kinderen” op de hoogte waren van de lokale talibanhiërarchie (CGVS p. 15), wat ook een zekere communicatie veronderstelt.”

Dit motief vindt steun in het administratief dossier, is pertinent en terecht en wordt, daar het door verzoeker volledig ongemoeid wordt gelaten, door de Raad overgenomen. Vervolgens zijn verzoekers verklaringen over de interacties van hem en zijn familie met de taliban weinig consistent. Zo wordt in de bestreden beslissing terecht op het volgende gewezen:

“U stelt primo namelijk dat de taliban uw vader twee maal zouden hebben benaderd om hem te vragen dat hij u zou laten aansluiten, en dat hij beide keren de boot afhield, waarop de taliban afdroepen (CGVS p. 9, 10, 13, 14). Anderzijds houdt u tevens vol dat als u niet vrijwillig zou aansluiten, ze u zouden dwingen door u te “kidnappen met geweld” (CGVS p. 14). Dit doet natuurlijk de vraag rijzen waarom ze u niet bij de eerste twee bezoeken al met dwang meenamen. U kan hierover enkel verklaren dat dit niet mag onder Afghanen, en ware moslims onwaardig is (CGVS p. 14), wat natuurlijk niet kan verklaren waarom het later dan weer wel aanvaardbaar zou zijn om u te ontvoeren. Hierover stelt u louter dat dat de regels van de taliban zijn, zonder dit verder toe te lichten (CGVS p. 14). Hieruit kan enkel besloten worden dat de opeenvolging van interacties die u schetst geen steek houdt; als de taliban u wouden ontvoeren, hadden ze daar al ruimschoots de kans toe gedurende de twee keer dat ze uw vader kwamen vragen om u te doen aansluiten. U slaagt er niet in om een sluitende verklaring te geven waarom ze dit niet gedaan hebben, wat in samenlezing met uw onsamenhangende verklaringen over de mate waarin de taliban dorpelingen dwongen om aan te sluiten da wel er enkel sociale druk was doet vermoeden dat de taliban u helemaal niet gedwongen zouden hebben om aan te sluiten.

Dit vermoeden wordt secundo versterkt door uw verklaringen over de dreigbrief die u zou mogen ontvangen hebben. U stelt hierover dat u deze kreeg na de twee bezoeken van de taliban met het oog op uw aansluiting (CGVS p. 16). Volgens u stond er in de brief een nieuwe oproep dat u zich zou aansluiten, en als u dit niet deed, mocht u waar u zich ook in Afghanistan bevond onthoofd worden (CGVS p. 16). Dit is natuurlijk iets anders dan wat u voordien verklaarde, namelijk dat de taliban in uw streek mensen met geweld ontvoert om ze zo te doen aansluiten (zie supra); iemand ontvoeren, of iemand een ultimatum geven en hem bij weigering onthoofden zijn twee verschillende dingen. Het is in dit kader trouwens ook opvallend dat u uiteenlopende verklaringen aflegde over wanneer u die brief ontvangen had: voor de DVZ verklaarde u nog dat u die kreeg twee à drie dagen na het laatste bezoek (vragenlijst CGVS dd. 3 mei 2016, afdeling 3.5.), terwijl u voor het CGVS sprak van een week (CGVS p. 16), een aanzienlijk verschil. Ook dit tast de aannemelijkheid van uw bewering dat de taliban u zouden hebben willen dwingen om u aan te sluiten, verder aan.

Tertio kan er ook nog gewezen worden op informatie waarover het CGVS beschikt en die bij dit dossier werd bijgevoegd, waaruit blijkt dat de taliban in de regel niet doen aan gedwongen rekrutering en hier geen nood aan hebben om voldoende strijders te mobiliseren.”

Verzoeker laat wat dit betreft in het tweede middel gelden dat de taliban ten opzichte van hem op deze manier tewerk ging omdat zijn broer reeds was meegegaan en dat anders de inlijving veel bruter zou geweest zijn. Hij beperkt zich hiermee evenwel tot het geven van een summier verklaring (post factum) voor de in de bestreden beslissing aangehaalde inconsistentie in zijn verklaringen over de aanpak van de taliban, zonder de vaststellingen in concreto te weerleggen. Hierbij kan er overigens op worden gewezen dat verzoeker tijdens zijn gehoor een geheel andere verklaring gaf voor deze weinig consistente aanpak van de taliban, met name dat dit hun regels en principes zijn (adm. doss., stuk 5, gehoorverslag 16 mei 2017, p. 14). Voorts wordt niet ingezien in welk opzicht de commissaris-generaal te “kort door de bocht” zou zijn gegaan door te stellen dat ontvoering iets anders is dan onthoofding.

Deze zaken zijn immers totaal verschillend. Waar verzoeker nog poneert dat twee à drie dagen en een week over een tijdspanne van meer dan één jaar niet zo’n aanzienlijk verschil lijken te zijn, beperkt hij zich tot het louter minimaliseren van de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheid in zijn verklaringen, doch hij slaagt er hiermee niet in deze tegenstrijdigheid in concreto te weerleggen.

Voorts volhardt verzoeker dat gedwongen rekrutering in zijn dorp wel degelijk gebeurt bij voornamelijk jonge mannen. Hij verwijst hierbij naar het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016, doch de passage uit dit rapport waaruit hij citeert blijkt geen betrekking te hebben op zijn dorp. Hoe dan ook, zelfs indien wordt aangenomen dat de taliban in verzoekers regio van herkomst de nood zou hebben om voldoende strijders te mobiliseren en overgaat tot gedwongen rekrutering, dan nog lijkt verzoeker een weinig geschikte kandidaat om door de taliban te worden ingelijfd. Verzoeker betwist immers niet dat hij de taliban niet steunt en zich niet bij hen wou aansluiten, zodat hij een zeer weinig betrouwbare strijdmakker zou zijn. Daarnaast ontkent verzoeker niet dat hij geen enkele voor de taliban nuttige kennis heeft van vuurwapens, explosieven, of meer administratief-technische kennis, zoals shariarecht.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoeker het volgende in de bestreden beslissing opgenomen motief volledig ongemoeid laat:

"Ten slotte liet u op het einde van het gehoor ook nog acteren dat u denkt dat u ook een doelwit van de taliban zou worden omdat u in een land van ongelovigen had verbleven (CGVS p. 25). Het CGVS beschikt echter niet over informatie die erop wijst dat de taliban zich hier schuldig aan zouden maken, en u kan hier ook geen enkele aanwijzing over voorleggen en verwijst louter naar geruchten en wat uw broer tegen u gezegd zou hebben (CGSV p. 25). Dit lijkt niet voldoende om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging."

Ook dit motief vindt steun in het administratief dossier, is pertinent en terecht en wordt, daar het door verzoeker volledig ongemoeid wordt gelaten, door de Raad overgenomen.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

...

Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt.

...

In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat verzoeker zijn voorgehouden vervolgingsfeiten niet heeft aangetoond.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend."

Al deze elementen samen leiden de conclusie dat u er niet in slaagde om aannemelijk te maken dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in de vluchtelingrechtelijke zin, of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Het doktersbriefje dat u voorlegde noch de notities die uw advocaat heeft genomen tijdens het onderhoud zijn van dien aard te nopen tot een ander besluit. Wat betreft de opmerking van uw advocaat als zou de termijn van acht werkdagen onredelijk zijn, kan alleen maar vastgesteld worden dat de wetgever deze termijn voldoende achtte. Deze enige inhoudelijke opmerking betreft een zaak die geen invloed heeft op de bovenstaande beslissing.

Rest er enkel nog de vraag of u aanspraak kan maken op de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. De subsidiaire beschermingsstatus kan namelijk worden verleend indien het aannemelijk is dat een verzoeker een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt omwille van de algemene veiligheidssituatie in het land van herkomst.

Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het CGVS niet betwist dat u over de Afghaanse nationaliteit beschikt en oorspronkelijk afkomstig bent uit Hesarak in de provincie Nangarhar. Het is evenwel een feit van algemene bekendheid dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland) en doorheen hun levensloop op duurzame wijze in meerdere regio's van Afghanistan hebben verbleven. De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de meest recente plaats van eerder verblijf of de meest recente regio van herkomst.

Rekening houdend met het gegeven dat het geweldsniveau en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal significant verschillend is (zie EASO Country of Origin Information Report – Afghanistan Security Situation – Update – mei 2018), en het gegeven dat vele Afghanen binnen Afghanistan om diverse redenen migreren naar andere regio's, kan u, met betrekking tot de vraag of u bij terugkeer een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar uw Afghaanse nationaliteit of de algemene situatie in uw oorspronkelijke regio van herkomst, doch moet u enig verband met uw persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist (RvS 26 mei 2009, nr. 193.523). U bent er met andere woorden toe gehouden om zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon te leveren door duidelijkheid te scheppen over uw beweerde plaatsen van eerder verblijf binnen en buiten Afghanistan.

De nood aan subsidiaire bescherming moet immers in de eerste plaats getoetst worden aan de meest recente plaats van waar u voorafgaand aan uw vertrek uit Afghanistan feitelijk en duurzaam verbleven heeft, en dus niet ten aanzien van de plaats(en) waar u ooit in het verleden verbleven heeft, maar waar u (al dan niet op vrijwillige basis) de banden mee verbroken heeft. Immers, indien blijkt dat u vóór uw vertrek uit Afghanistan geruime tijd in een andere regio dan uw oorspronkelijke regio van herkomst verbleven heeft, zich er gevestigd heeft of er een duurzaam verblijf heeft gekend, dan dient deze regio bestempeld te worden als de relevante regio van herkomst die het ijkpunt moet vormen bij de beoordeling van de nood aan subsidiaire bescherming. Er kan in voorkomend geval immers redelijkerwijze van uitgegaan worden dat deze regio, en niet uw geboorteregio, uw regio van bestemming zal zijn bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan (zie EASO, Article 15(c), Qualification Directive (2011/95/EU)- A judicial Analysis-december 2014, pag. 25-26; EASO Country Guidance – Common Analysis: Afghanistan, pag. 98, voetnoot 57). Bovendien bent u er hoe dan ook toe gehouden om duidelijkheid te verschaffen over uw opeenvolgende verblijfplaatsen binnen Afghanistan, zelfs al betreft het plaatsen waar u niet noodzakelijk op een duurzame wijze verbleven heeft, dit opdat het CGVS minstens op correcte en betrouwbare wijze kan bepalen of één van deze plaatsen van eerder verblijf in uw hoofde desgevallend als een veilig, toegankelijk en redelijk intern vestigingsalternatief kan worden aangemerkt. Het spreekt dan ook voor zich dat al uw eerdere verblijfplaats(en) vóór uw beweerde vertrek uit Afghanistan, en de omstandigheden waarin u er verbleven heeft wezenlijke aspecten betreffen bij het beantwoorden van de vraag of u een nood aan subsidiaire bescherming kan doen gelden.

Het aantonen van uw plaatsen van eerder verblijf vóór uw komst naar België is daarenboven ook in een ander opzicht cruciaal voor de beoordeling van uw nood aan internationale bescherming. Bij een jarenlang verblijf in het buitenland valt immers niet uit te sluiten dat u reeds in een derde land reële bescherming geniet in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 1° Vw., of dat dit land als een veilig derde land in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 2° Vw. kan beschouwd worden, waardoor de noodzaak aan en het recht op een subsidiaire beschermingsstatus in België komen te vervallen.

U werd daarom tijdens het persoonlijk onderhoud op de zetel van het CGVS d.d. 16 mei 2017 en 4 september 2018 uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere verzoeken om internationale bescherming, reisroutes en reisdocumenten. U werd gedurende het tweede persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk geconfronteerd met de vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde plaatsen van eerder verblijf in Afghanistan, en dat dit onderschreven werd door de RvV (CGVS 2 p. 3, 4, 5).

U werd niet alleen duidelijk geïnformeerd met betrekking tot de elementen die het CGVS relevant en van doorslaggevend belang acht bij de behandeling van uw verzoek om internationale bescherming, maar ook met betrekking tot uw rechten én uw plichten in dit verband. Er werd uitdrukkelijk beklemtoond dat indien u het CGVS niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u vóór uw vertrek uit Afghanistan werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, u evenmin de door u aangehaalde nood aan internationale bescherming aannemelijk maakt. U bleef bij uw eerdere verklaringen (CGVS 2 p. 3, 4, 5, 8).

Uit bovenstaande vaststellingen, geciteerd uit het arrest van de RvV van 9 mei 2018, blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Desondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust.

Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u vóór uw komst naar België leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw plaatsen van eerder verblijf verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u een nood heeft aan subsidiaire bescherming. Rekening houdend met de hierboven geschetste Afghaanse context, en de vaststelling dat u niet aannemelijk maakt dat u tot uw beweerde datum van vertrek in Hesarak, Nangarhar heeft verbleven, kan er namelijk van uitgegaan worden dat u elders, hetzij in Afghanistan, hetzij in een derde land, bescherming heeft gevonden. Bijgevolg kan er in uw hoofde niet besloten worden tot een nood aan bescherming zoals bepaald in art. 48/4, § 2 onder c van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat het niet aan het CGVS toekomt om te speculeren over uw (opeenvolgende) verblijfplaatsen binnen en buiten Afghanistan, noch over het element of u afkomstig bent van een regio waar geen risico aanwezig is (RvV 9 juni 2017, nr. 188 193). De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen moet evenmin bewijzen dat uw verklaringen over uw persoonlijke omstandigheden onwaar zouden zijn, en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Het is daarentegen uw taak om uw verzoek om internationale bescherming te staven en dit geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. Het komt bijgevolg aan u toe om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle elementen die de met het onderzoek van het verzoek belaste instantie relevant acht voor de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming, aan te reiken. Uit wat voorafgaat blijkt dat u hierin manifest faalt.

Het CGVS erkent tot slot dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door de verzoeker aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door verzoeker aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. De samenwerkingsplicht in hoofde van de commissaris-generaal doet evenwel géén afbreuk aan de verplichting in verzoekers hoofde om in de eerste plaats zelf te voldoen aan de medewerkingsplicht en alle relevante elementen noodzakelijk voor de beoordeling van de gegrondheid van zijn verzoek om internationale bescherming spontaan en zo spoedig mogelijk te verstrekken (RvV 15 januari 2016, nr. 136 358; RvV 29 februari 2016, nr. 163 225). De commissarisgeneraal is evenwel slechts verplicht om zijn onderzoeksmiddelen in te zetten wanneer verzoeker heeft voldaan aan de op hem rustende medewerkingsplicht én er ernstige aanwijzingen zijn dat zijn verzoek gegrond zou kunnen zijn, maar op dat moment nog onvoldoende informatie beschikbaar is om tot een beslissing te komen inzake zijn verzoek om internationale bescherming. Er is bijgevolg slechts sprake van een onderzoeksplicht in hoofde van de commissarisgeneraal in zoverre de verzoeker verifieerbare elementen heeft aangebracht waarvan redelijkerwijze mag worden verwacht dat deze nader worden onderzocht (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 31). Uit bovenstaande vaststellingen komt onmiskenbaar naar voren dat u allerminst voldaan heeft aan de medewerkingsplicht die op uw schouders rust.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan het CGVS weliswaar niet van de opdracht het reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in dezen evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. In casu bestaat er geen twijfel over uw Afghaanse nationaliteit en het gegeven dat u ooit in Hesarak, Nangarhar verbleven heeft, maar dit volstaat, in het licht van de hierboven geschetste Afghaanse context, geenszins om te besluiten dat u een nood aan subsidiaire bescherming heeft.

U maakt immers niet aannemelijk dat Hesarak, Nangarhar de enige plaats van eerder verblijf is die in aanmerking moet genomen worden voor de beoordeling van zijn nood aan subsidiaire bescherming. Gelet op uw gebrek aan medewerking kan niet uitgesloten worden dat u elders, hetzij in Afghanistan, hetzij in een derde land, bescherming heeft gevonden. In die zin is het cruciaal/essentieel dat u een volledig beeld schetst van al (dus met inbegrip van de verblijfplaats voorafgaand aan zijn komst naar België) uw eerdere verblijfplaatsen, en niet enkel de verblijfplaats vermeldt die u verkiest te vermelden of waar u ooit eens zou hebben verbleven. Bijgevolg kan er in uw hoofde niet besloten worden tot een nood aan bescherming zoals bepaald in art. 48/4, § 2 onder c van de Vreemdelingenwet. Van het CGVS kan dan ook niet verwacht worden dat het onderzoek verricht naar het mogelijk voorhanden zijn van een intern vestigingsalternatief overeenkomstig artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. Dergelijk onderzoek is logischerwijze immers maar mogelijk of zinvol voor zover u hieromtrent zelf de nodige concrete, geloofwaardige en betrouwbare aanknopingspunten aanreikt, quod non in casu, en is slechts aan de orde eenmaal verzoeker aannemelijk heeft gemaakt dat er in zijn hoofde een nood aan internationale bescherming bestaat, hetgeen, gelet op de vaststellingen in de bestreden beslissing, allerm minst het geval is. (UNHCR, Guidelines on International Protection: "Internal Flight or Relocation Alternative" within the Context of Article 1A(2) of the 1951 Convention and/or 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, para. 13; Toelichting van de Europese Commissie bij het voorstel voor een Richtlijn van de Raad betreffende minimumnormen voor de erkenning en de status van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchtelingen of als personen die anderszins internationale bescherming behoeven / COM/2001/0510 def. - CNS 2001/0207 /, Publicatieblad Nr. 051 E van 26/02/2002 blz. 0325 – 0334).

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bij terugkeer.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In een enig middel voert verzoeker een schending aan van de volgende bepalingen:

- Schending van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet;*
- Schending van artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet*
- Schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering."*

Hij vat het middel samen als volgt:

"Minstens zou verzoeker in aanmerking moeten komen voor subsidiaire bescherming. Gezien de huidige veiligheidssituatie in Afghanistan, en de provincie Nangarhar in het bijzonder, loopt verzoeker een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verweerster heeft nagelaten om overeenkomstig artikel 48/5, §3 VW een intern vluchtalternatief te onderzoeken. Verzoeker kan niet op een veilige manier terug naar Afghanistan."

De subsidiaire bescherming wordt afgewogen tegenover het land van herkomst van verzoeker. Verzoeker heeft de Afghaanse nationaliteit *"en woonde in Sapara in de Abzanghanivallei, district Hesarak in de provincie Nangarhar"*.

De vraag of een persoon het slachtoffer dreigt te worden als het gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict of het risico heeft om aan onmenselijke behandelingen te worden blootgesteld, dient telkens aan de hand van de meest actuele situatie beoordeeld te worden. Recent bevestigde de Raad de plicht om, aangaande volatiele situaties, de veiligheidstoestand actueel te beoordelen.

Verzoeker wijst op de verplichting om het reëel risico op ernstige schade te toetsen aan de elementen waarover geen twijfel bestaat, met name de nationaliteit van verzoeker en zijn regio van herkomst.

De Raad oordeelde terecht dat niet werd onderzocht welk risico op schade verzoeker loopt bij een eventuele terugkeer naar zijn streek van herkomst, ook al bestaat er twijfel over de recente regio van herkomst.

De bestreden beslissing legt het arrest van 9 mei 2018 naast zich neer en herhaalt dat de nood aan subsidiaire bescherming getoetst moet worden aan de meest recente plaats van verblijf.

Omdat verzoeker niet heeft aangetoond wat zijn recente plaatsen van verblijf waren, wordt geweigerd de actuele veiligheidstoestand te onderzoeken in de regio van afkomst, waarover nochtans geen twijfel bestaat. Tijdens het persoonlijk onderhoud van 4 september 2018 blijkt echter dat, ondanks de vraag van de Raad, geen verder onderzoek werd verricht naar de verblijfplaatsen van verzoeker. Het verhoor duurde anderhalf uur, waarin twee vragen werden gesteld over het verblijf van verzoeker. De rest van het onderhoud werden wederom de vluchtmotieven van verzoeker onderzocht, wat niet werd gevraagd door de Raad.

De bestreden beslissing haalt een gebrek aan medewerking aan van verzoeker ter verantwoording van het afwezige onderzoek naar de mogelijkheden inzake een intern vluchtalternatief overeenkomstig artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing concludeert ook dat dit onderzoek slechts aan de orde is wanneer verzoeker een nood aan internationale bescherming heeft aangetoond. Verzoeker verwijst naar twee recente arresten om het tegendeel aan te tonen (RvV 11 april 2018, nr. X; RvV 3 juli 2018, nr. X).

De bestreden beslissing houdt geen rekening met de bevolen onderzoeksmaatregel van de Raad in het arrest van 9 mei 2018. Bovendien werd nagelaten om de voorwaarden van artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet te onderzoeken en werd dus geen intern vluchtalternatief voorgesteld of het ontbreken daarvan vastgesteld. Om deze redenen moet de algemene veiligheidssituatie onderzocht worden in de regio van afkomst van verzoeker, en meer bepaald in de regio van herkomst van verzoeker uit het dorp Sapara in de Abzanghanivallei, district Hesarak in de provincie Nangarhar.

Verder wordt ingegaan op de veiligheidssituatie in het district Hesarak van de provincie Nangarhar (verzoekschrift, stukken 6-14) en de afwezigheid van een intern vestigingsalternatief overeenkomstig artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet (verzoekschrift, stuk 15).

2.1.2. Ter ondersteuning van het beroep voegt verzoeker volgende stukken:

Stuk 3: RvV 9 mei 2018, nr. 203 740;

Stuk 4: RvV 11 april 2018, nr. 202 226;

Stuk 5: RvV 3 juli 2018, nr. 206 450;

Stuk 6: COI Focus "*Afghanistan: veiligheidssituatie in Jalalabad*", Cedoca, van 20 februari 2018;

Stuk 7: The National, "*Death toll in Afghanistan suicide attack rises*", van 12 september 2018;

Stuk 8: CNN, "*Afghan-Taliban ceasefires are marred by another mass killing – and it's not clear who's responsible*", van 17 juni 2018;

Stuk 9: The Japan Times, "*Islamic State takes credit as suicide attack kills at least 13 at Afghan election rally*", van 3 oktober 2018;

Stuk 10: Pajhwok News, "*15 Taliban insurgents killed in Hesarak offensive*", van 10 juli 2018;

Stuk 11: Khaama Press News Agency, "*Taliban's shadow district chief killed in coalition airstrike in Nangarhar*", 21 oktober 2018;

Stuk 12: TOLONews, "*Unama Reports Spike in Civilian Casualties From IEDs*", van 7 oktober 2018;

Stuk 13: India Blooms, "*Afghanistan: UNAMA expresses concern over level of violence in election campaign period*", van 3 oktober 2018;

Stuk 14: EASO-rapport "*Afghanistan, Guidance note*", van juni 2018;

Stuk 15: UNHCR "*Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-seekers from Afghanistan*", van 30 augustus 2018.

2.1.3. In een aanvullende nota neergelegd ter terechtzitting legt verzoeker documenten neer over zijn medicatie en medische behandeling (stuk 16).

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. Aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal de bestreden beslissing heeft gesteund.

2.3. Wat de weigering van de vluchtelingenstatus betreft, treedt de Raad de bestreden beslissing bij.

Verzoeker betwist geenszins de vaststellingen in de bestreden beslissing op dit punt, die correct en pertinent zijn en steun vinden in het administratief dossier.

De door verzoeker neergelegde documenten ter terechtzitting vermeldde dat hij 's avonds in het opvangcentrum bepaalde medicatie krijgt voor het slapengaan, alsook medicatie kreeg voorgeschreven van een dermatoloog omwille van stress gerelateerde haaruitval. Dergelijke documentatie doet geen afbreuk aan onderstaande vaststellingen. De motivering wordt dan ook overgenomen:

“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

U legde enkel een medisch attest voor en u beweerde psychische problemen te kennen, omwille van uw lange verblijf in het centrum. Echter bleek uit uw verklaringen dat deze coherent en terzake waren.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lopen van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

In haar vernietigingsbeslissing naar aanleiding van de beslissing van het Commissariaat-generaal van 20 juni 2018, noteerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niettemin dat het Commissariaat-generaal op goede gronden besloten had dat er geen geloof gehecht kon worden aan de door de verzoeker voorgehouden vervolgingsfeiten, noch aan het recente verblijf in de voorgehouden streek van herkomst voorafgaand aan de komst naar België, noch aan uw voorgehouden activiteiten voor uw vertrek. Aangezien u heden verklaart dat u op al deze punten bij uw ongelooftwaardig bevonden relaas blijft (CGVS 2 p. 3, 4, 5), wordt het arrest hier hernomen:

“ Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) hij niet voldaan heeft aan de op hem rustende plicht tot medewerking, nu hij voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) probeerde vol te houden dat hij ongeveer tien jaar jonger zou zijn dan wat medisch werd vastgesteld en hij geen enkel geloofwaardig identiteitsbewijs of enig ander stuk kan voorleggen dat zijn beweerde identiteit of afkomst kan staven, en omdat er (ii) ook zaken zijn die doen twifelen aan de waarachtigheid van de door hem opgegeven vervolging. Wat dit laatste betreft, overweegt de commissaris-generaal dat verzoekers bewering dat de taliban een jaar voorheen waren langsgelkomen en toen zijn oudere broer deden aansluiten maar weinig geloofwaardig is, dat er een aantal bemerkingspunten kunnen geformuleerd worden bij verzoekers weergave van de aanwezigheid van de taliban in zijn streek en bij de interacties met en de attitude van de lokale bevolking, dat verzoekers verklaringen over de interacties van hemzelf en zijn familie met de taliban maar weinig consistent lijken, dat verzoeker bepaalde kenmerken heeft die hem als persoon een maar weinig geschikte kandidaat-talib maken en dat verzoeker geen enkele aanwijzing voorlegt waaruit kan blijken dat hij ook een doelwit van de taliban zou worden omdat hij in een land van ongelovigen had verbleven. Om deze redenen concludeerde de commissaris-generaal in de bestreden beslissing dat verzoeker er niet in slaagde aannemelijk te maken dat hij een broer had bij de taliban en dat de taliban hem zouden hebben proberen dwingen om zich bij hen aan te sluiten.

Op een verzoeker om internationale bescherming rust de verplichting om van bij de aanvang van de asielprocedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. De plicht tot medewerking vereist dus van verzoeker dat hij correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot zijn identiteit, zijn nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielerzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande verzoeker er bij de aanvang van zijn gehoor op het CGVS op gewezen werd hoe belangrijk het was dat hij de waarheid sprak over zijn reële situatie voor zijn vertrek naar België (adm. doss., stuk 5, gehoorverslag 16 mei 2017, p. 2), blijkt uit het geheel van de door hem afgelegde verklaringen duidelijk dat hij niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking. Verzoeker biedt de Belgische asielinstanties immers geen zicht op zijn leeftijd, zijn identiteit, zijn familiaal netwerk en activiteiten in Afghanistan en zijn verblijfplaats in de jaren voorafgaand aan zijn vertrek.

Vooreerst treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze wijst op ernstige twijfels over de door verzoeker opgegeven leeftijd. De commissaris-generaal overweegt wat dit betreft het volgende: "U gaf tijdens uw intakegesprek immer aan minderjarig te zijn, 17 jaar oud (fiche niet begeleide minderjarige). Dit herhaalde u bij het interview voor de DVZ, met als toevoeging dat u het niet eens was met de resultaten van de leeftijdstest maar deze wel zou aanvaarden (verklaring DVZ dd. 3 mei 2016, afdeling 4). Er werd vastgesteld op basis van een medisch onderzoek, uitgevoerd door het Universitair Ziekenhuis Antwerpen, Dienst Radiologie, Wilrijkstraat 10, 2650 Edegem op 11 februari 2016, dat uw minimumleeftijd hoger zou liggen dan u beweerde. Uit onderzoek is immers gebleken dat u op 11 februari 2016 een leeftijd had van ouder dan 18 jaar, maar liefst 28,5 jaar met een standaarddeviatie van 1,5 jaar. Toen u op het CGVS gevraagd werd wanneer u geboren werd, gaf u aan dat u volgens uw taskara geboren was in de negende maand van 1379 (november – december 2000) en vandaag 18 jaar en 5 maanden oud zou zijn (CGVS p. 3). Gewezen op het resultaat van de medische test, verwijst u opnieuw naar uw taskara, en naar verklaringen van uw vader over uw leeftijd (CGVS p. 3). Het valt evenwel maar moeilijk te geloven dat uw vader zich met bijna tien jaar zou vergissen over de leeftijd van zijn zoon. De afwijkende leeftijd op uw taskara wijst dan weer eerder in de richting dat het niet gaat om een authentiek document (CGVS p. 3). Het heeft er bijgevolg de schijn van weg dat u de Belgische asielinstanties doelbewust probeerde te misleiden door u gevoelig jonger voor te doen dan u in werkelijkheid bent, en hiertoe bovendien een vermoedelijk vervalste taskara voorlegde. Dat u voor het CGVS probeert vol te houden dat u ongeveer tien jaar jonger zou zijn dan wat medisch werd vastgesteld, ondergraaft uw algemene geloofwaardigheid al danig."

In het eerste middel wijst verzoeker erop dat hij tijdens het gehoor verklaarde dat hij niet op de hoogte was van zijn leeftijd en dat hij deze enkel vernam via zijn vader. Uit het administratief dossier blijkt evenwel duidelijk dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) een exacte geboortedatum wist op te geven en verklaarde geboren te zijn op 31 januari 1999 (adm. doss., stukken 11 en 13). Ook bij het CGVS verklaarde verzoeker 18 jaar en 5 maanden te zijn en dat dit op zijn taskara staat (adm. doss., stuk 5, gehoorverslag 16 mei 2017, p. 3). In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, wordt de door hem voorgelegde taskara door de commissaris-generaal niet "zonder meer" als vervalst gekenmerkt, doch komt de commissaris-generaal tot deze vaststelling na een medisch onderzoek, dat werd uitgevoerd op vraag van de Dienst Voogdij, en op basis van objectieve informatie uit het administratief dossier (stuk 15, map met 'landeninformatie', document nr. 3) waaruit blijkt dat documenten in Afghanistan eenvoudig te verkrijgen zijn, hetzij via corruptie of door ze na te laten maken. Waar verzoeker opmerkt dat de medische testen voor het leeftijdsonderzoek ernstig bekritiseerd worden, wordt er op gewezen dat hij de beslissing van de Dienst Voogdij inzake zijn leeftijdsbepaling thans niet kan betwisten bij de Raad gezien dit niet de wettelijke voorziene beroepsmogelijkheid is. Verzoeker had de mogelijkheid om overeenkomstig artikel 19 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring in te stellen bij de Raad van State. Van deze mogelijkheid werd hij in kennis gesteld in de kennisgeving van de beslissing van de Dienst Voogdij (adm. doss., stuk 10). Er blijkt evenwel niet dat verzoeker deze beroepsmogelijkheid heeft benut.

In zoverre wordt aangenomen dat veel Afghanen hun exacte geboortedatum niet kennen en dat het concept tijd in Afghanistan een minder belangrijke rol speelt dan in onze Westerse cultuur, kan in casu niet worden aangenomen dat verzoeker, die overigens wel een exacte geboortedatum wist op te geven, gelooft ongeveer tien jaar jonger te zijn dan hij daadwerkelijk is, louter omdat zijn vader dat hem zou hebben verteld. De vaststelling dat verzoeker zich onterecht als minderjarige voordoet met een vermoede afwijking van ongeveer tien jaar, ondermijnt zijn algemene geloofwaardigheid.

Verzoekers ongeschooldheid biedt hiertoe geen verschoning. De Raad benadrukt dat ongeschoold zijn niet inhoudt dat verzoekers inherente verstandelijke vermogens zouden zijn aangetast (minstens wordt dit niet aangetoond) of verzoeker zou verhinderen op correcte wijze zijn leeftijd in te schatten. Dit klemt des te meer gelet op het gegeven dat verzoeker zowel bij de DVZ als op het CGVS telkenmale op identieke wijze een professionele handtekening kon plaatsen. Wat er ook van zij, de vaststelling dat verzoeker zich onterecht als minderjarige voordoet met een vermoede afwijking van ongeveer tien jaar ondermijnt zijn algemene geloofwaardigheid.

Daarnaast stelt de commissaris-generaal op goede gronden vast dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verblijf in zijn streek van herkomst in de periode voorafgaand aan zijn vertrek en over zijn activiteiten in Afghanistan.

Verzoeker betwist vooreerst niet dat van hem, die verklaarde dat hij steeds bezig was met het helpen van de familie op het land en nooit naar school is gegaan, verwacht mag worden dat hij minstens op de hoogte zou zijn van de zaai- en oogsttijden van de gewassen die zijn familie volgens hem verbouwde, namelijk aardappelen en cannabis. Desalniettemin moet met de commissaris-generaal worden vastgesteld dat verzoeker over de enige twee gewassen die zijn familie verbouwde zaai- en oogsttijden opgaf die niet overeenkomen met de beschikbare informatie in het administratief dossier: "U stelt dat aardappelen in uw streek gezaaid werden in hamal en sawr (maart – mei), samen met de cannabis, om geoogst te worden in respectievelijk sunbulah of mizan (augustus – oktober), en in de achtste of negende maand (oktober – december) (CGVS p. 7). Uit informatie die werd toegevoegd aan het dossier blijkt nochtans dat aardappelen in uw streek geplant en geoogst worden in februari en in april – mei, en dat dit voor cannabis gebeurt in juli en oktober."

Verzoeker haalt in het tweede middel aan dat zijn verklaringen over deze gewassen wel degelijk correct zijn en licht toe dat het bij het telen van cannabis zo is dat deze steeds moet blijven worden verzorgd van het begin tot het einde en dat cannabis enorm veel water nodig heeft. Hij stelt dat het niet tegenstrijdig is met de informatie van het CGVS dat hij tijdens zijn gehoor aangaf dat cannabis wordt geoogst in oktober-december. Hij gaat er evenwel aan voorbij dat de periode oktober-december veel ruimer is dan de maand oktober, waarin volgens de informatie in het administratief dossier cannabis wordt geoogst in het district Hesarak (adm. doss., stuk 15, map met 'landeninformatie', document nr. 5, p. 24). Voorts gaat verzoeker niet in concreto in op de motieven in de bestreden beslissing met betrekking tot de zaaitijden van cannabis en de oogst- en zaaitijden van aardappelen in het district Hesarak. Aldus slaagt verzoeker er niet in de voorgaande vaststellingen, die pertinent zijn en steun vinden in het administratief dossier, te weerleggen of te ontkrachten. Deze motieven worden dan ook door de Raad tot de zijne gemaakt.

Verder kan worden opgemerkt dat verzoeker de vaststelling in de bestreden beslissing dat het, gezien zijn verklaringen over zijn vrijetijdsbestedingen in zijn dorp, nog eens zo opmerkelijk is dat hij niet op de hoogte lijkt te zijn van de lokale landbouwkalender, volledig ongemoeid laat:

"Hiernaar gepeild verklaarde u namelijk dat er in uw dorp "geen entertainment [is], [er is daar] geen tijd voor," en "er is geen mogelijkheid voor amusement" (CGVS p. 9), waarmee u doet uitschijnen dat uw hele dag gevuld was met noeste arbeid zoals het aandragen van water (CGVS p. 9). Dit valt natuurlijk maar moeilijk te geloven; het leven van de (pre-moderne) landbouwer wordt namelijk typisch gekenmerkt door korte perioden van intense activiteit rond de oogst en planttijden, maar is voor het overige net minder intensief dan het industriële nine to five patroon van leven. Dat u geen doorleefde schets kan of wil geven van waar u zich in uw normalerwijs aanzienlijke vrije tijd mee bezig hield, en dat u ook niet op de hoogte lijkt van de gangbare oogstkalender in uw geclaimde streek van herkomst, doen vermoeden dat u het CGVS geen zicht wil geven op uw werkelijke activiteiten in Afghanistan voorafgaand aan uw vertrek."

De voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoeker volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

Tevens wordt in de bestreden beslissing op goede gronden vastgesteld dat de kennis die verzoeker tentoon spreidde van de lokale gebeurtenissen in de periode voorafgaand aan zijn vertrek aldaar al te gering is voor iemand die daar tot aan zijn vertrek uit Afghanistan verbleven zou hebben, zelfs als rekening gehouden wordt met zijn voorgehouden beperkte opleidingsniveau. In de bestreden beslissing worden hierover de volgende overwegingen gemaakt:

"Primo, gevraagd of er grote legeroperaties hadden plaatsgevonden in uw district in de jaren voor uw komst naar België, verwees u enkel naar enerzijds een Amerikaanse luchtaanval in Khanjar, en anderzijds

een operatie in Dawoud Kalai zes maand voor uw vertrek (CGVS p. 20), wat zou neerkomen op ongeveer mei 2015 gezien uw vertrek rond Aqrab - Qaws (eind november 2015) (CGVS p. 24). Het is evenwel goed gedocumenteerd dat er een groot legeroffensief in de streek plaatsvond doorheen augustus 2015 (zie stukken toegevoegd aan het dossier). Ook in juli 2013 vond een grote operatie plaats in het district, één van de grootste operaties uitgevoerd door het Afghaanse leger tot dan toe, waarbij naar verluid meer dan honderd strijders in één klap gedood werden (zie stukken toegevoegd aan het dossier).

Secundo, gevraagd naar grote talibanoperaties tegen het districtscentrum, stelde u dat ze dat enerzijds deden terwijl u al in België was (na eind 2015 dus), en dat ze dit ook lang gel(e)den hadden gedaan, zo'n zes à zeven jaar terug (CGVS p. 21). Maar het is echter geweten dat in de zomer van 2014 de taliban gecoördineerde aanvallen uitvoerde over het hele district, met ook verschillende grote aanval tegen het districtscentrum waarbij telkens tientallen strijders omkwamen (zie stukken toegevoegd aan het dossier). Het is hoogst opmerkelijk dat u van geen van deze toch wel erg grote offensieven en tegenoffensieven op de hoogte leek, zeker als u zoals u beweerde geregeld naar de radio luisterde (CGVS p. 23, 24)."

Verzoeker tracht zijn gebrek aan kennis over deze gebeurtenissen te vergoelijken door in het tweede middel te stellen dat Hesarak een groot district is en dat de aangehaalde incidenten héél ver van hem plaats hadden, doch hij kan hiermee niet overtuigen. Van iemand die in een bepaald gebied woont en die geregeld naar de radio luistert, kan immers worden verwacht dat hij op de hoogte is van operaties in zijn district met een dergelijke omvang, zelfs al zouden deze zich op 2,5 uur rijden van zijn woonst hebben voorgedaan. Dat verzoeker hiervan niet op de hoogte is, doet vermoeden dat hij voor zijn komst naar België niet recent verbleven heeft in de streek waarvan hij beweert afkomstig te zijn, temeer nu hij, gelet op het voorgaande, ook ongeloofwaardige verklaringen aflegde over zijn leeftijd en zijn activiteiten in zijn regio van herkomst.

De taskara die verzoeker ter staving van zijn asielrelaas neerlegde, is niet van aard om deze appreciatie in positieve zin om te buigen. Documenten hebben immers enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten, en kunnen niet de geloofwaardigheid van ongeloofwaardige verklaringen herstellen. Bovendien ondermijnt de door verzoeker voorgelegde taskara eerder de geloofwaardigheid van zijn verklaringen, gezien de discrepantie tussen de daarin vermelde leeftijd en verzoekers medisch vastgestelde leeftijd. Gelet op deze vaststelling en mede gelet op de informatie toegevoegd aan het administratief dossier waaruit onmiskenbaar blijkt dat veel valse en vervalste Afghaanse documenten door de hoge graad aan corruptie in het land van herkomst tegen betaling te verkrijgen zijn (adm. doss., stuk 15, map met 'landeninformatie', document nr. 3, COI Focus "Afghanistan Corruptie en valse documenten", 27 juni 2013), kan er geen bewijswaarde worden gehecht aan de door verzoeker voorgelegde taskara. Om dezelfde redenen kan evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoeker ter terechtzitting bij aanvullende nota voorgelegde kopie van de taskara van zijn vader en verklaring van de dorpsoudsten van het dorp Abizangani Azar, die verzoeker blijkens de eveneens bij de aanvullende nota bijgevoegde envelop op het ogenblik van de neerlegging overigens bijna acht maanden in zijn bezit had. Wat de taskara van verzoekers vader betreft, kan hier bovendien nog aan worden toegevoegd dat het slechts een fotokopie betreft en dat aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën geen bewijswaarde kan worden verleend (RvS 25 juni 2004, nr. X).

Gelet op het voorgaande, toont verzoeker niet aan dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan recent in het district Hesarak van de provincie Nangarhar heeft verbleven. Bijgevolg kan evenmin geloof worden gehecht aan de voorgehouden vervolgingsfeiten die zich aldaar in die periode zouden hebben afgespeeld.

Dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers voorgehouden problemen met de taliban, blijkt eens te meer uit de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen over zijn bewering dat de taliban een jaar voor zijn vertrek uit Afghanistan waren langsgelopen en toen zijn oudere broer deden aansluiten:

"Primo, gevraagd waarom de taliban op dat moment uw broer en niet u deden aansluiten, stelt u immers dat ze dit deden omdat uw broer ouder was dan u, namelijk ongeveer 22 jaar oud op dat moment (CGVS p. 10, 11). Er is er supra echter al op gewezen dat uw werkelijke leeftijd flink hoger ligt dan u zelf beweerde, namelijk minstens vijfentwintig jaar oud op het moment dat de taliban uw broer kwamen halen. Dit zou betekenen dat de taliban uw in feite jongere broer nog voor u zouden hebben proberen rekruteren, in tegenspraak met uw bewering dat ze hem net kozen omdat hij ouder was.

Secundo valt het op dat u maar erg weinig kan vertellen over de periode van uw broer bij de taliban.

Zo wist u niet te zeggen wat het laatste was dat u tegen uw broer zei toen hij door de taliban werd meegenomen, hoewel het naar uw eigen zeggen toch een emotioneel moment was (CGVS p. 11). Er zou nochtans verwacht kunnen worden dat u een zodanige levensveranderend moment duidelijk voor de geest zou kunnen halen, maar u stelt enkel vaag dat u “het niet kan uitleggen” en dat uw broer “erg droef was” (CGVS p. 11). Daarenboven, gevraagd naar concrete zaken die hij naderhand verteld zou hebben bij zijn bezoek aan huis, herhaalt u enkel tot driemaal toe dat uw broer veranderd was, zonder evenwel ooit aan een concrete anekdote of gesprek te refereren (CGVS p. 11). Dit alles komt al te abstract over, terwijl het toch wel zou gaan om de laatste interacties met uw bloedeigen broer.

Aansluitend hierop is het tertio markant dat u aangeeft geen enkele moeite te hebben gedaan om te proberen achterhalen wat het lot van uw broer was nadat hij niet langer naar huis kwam (CGVS p. 12). Gevraagd of u contacten had met de taliban of contact met hen probeerde opnemen, verklaart u enerzijds dat u dat niet wou, en anderzijds dat u niemand kende aan wie u dat kon vragen (CGVS p. 12). U had evenwel eerder verklaard dat vele dorpingen hun zonen naar de taliban hadden gezonden, al dan niet vrijwillig (CGVS p. 10), en dat deze dorpsgenoten ook af en toe naar huis kwamen om hun familie te bezoeken, ook al wist u niet precies wanneer (CGSV p. 12). Hierop gewezen, werpt u tegen dat het gevaarlijk is om over de taliban te praten, en dat ze zelfs een vader die naar het lot van zijn zoon zou vragen zouden doden (CGVS p. 12). Dit lijkt evenwel een overdreven voorstelling van het beleid van de taliban; het valt maar moeilijk te geloven dat ze een ondertussen al meer dan tien jaar durende opstand zouden kunnen volhouden als ze zodanig draconisch waren tegenover de lokale bevolking. Bovendien gaf u zelf aan dat ook talibanleden respect hebben voor ouderen en voor traditionele praktijken omtrent gastvrijheid (CGVS p. 12, 13, 14). Deze elementen doen besluiten dat uw verklaringen over uw broer maar weinig aannemelijk zijn, en doen twifelen aan het bestaan, het lidmaatschap bij de taliban, de woonplaats, dan wel de mate waarin u contact met uw broer onderhoudt of onderhield.”

Door in het tweede middel te benadrukken dat “zijn broer wel degelijk de oudste in de rij is” en er opnieuw op te wijzen dat hij geen kennis heeft over de leeftijden, doet verzoeker niets meer dan te kennen geven dat hij het niet eens is met de beoordeling van de commissaris-generaal van de door hem afgelegde verklaringen, zonder evenwel de onjuistheid van de motieven aan te tonen. Dit volstaat evident niet om de voorgaande motieven te weerleggen of te ontkrachten.

Waar verzoeker in het tweede middel aanvoert dat hij niet in staat is om zo’n emotionele herinneringen weer te geven, beperkt hij zich tot een loutere bewering die niet in concreto wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Door louter te verwijzen naar algemene informatie, zonder deze in concreto toe te passen op zijn eigen situatie, maakt verzoeker verder niet aannemelijk dat in casu de commissaris-generaal bij het nemen van de bestreden beslissing niet opmerkzaam zou zijn omgegaan met zijn eigen ervaringen en achtergronden. Dit blijkt alvast niet uit de voorgaande motieven, die pertinent zijn en steun vinden in het administratief dossier. Aangezien verzoeker er niet in geslaagd is deze motieven te weerleggen of te ontkrachten, worden ze door de Raad worden overgenomen.

Voorts betwist verzoeker niet dat de quasi-omerta die volgens hem zou bestaan rond de taliban in zijn dorp maar weinig geloofwaardig is. Hierover wordt in de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd:

“U stelt dat de locals onderling het zelfs niet aandurfd en om elkaar vragen te stellen over familieleden bij de taliban, en dat het vragen om boodschappen naar collega’s etc. overbrengen gevaarlijk was (CGVS p. 12). Nochtans had u eerder aangegeven dat minstens toch een aantal van de dorpingen het maar normaal vonden om zonen naar de taliban te sturen en dat ook van anderen verwachtten (CGVS p. 10), waardoor ze toch minstens om die mening over te brengen over de taliban moesten praten met de anderen. Bovendien geeft u ook later aan dat “zelfs kinderen” op de hoogte waren van de lokale talibanhiërarchie (CGVS p. 15), wat ook een zekere communicatie veronderstelt.”

Dit motief vindt steun in het administratief dossier, is pertinent en terecht en wordt, daar het door verzoeker volledig ongemoeid wordt gelaten, door de Raad overgenomen. Vervolgens zijn verzoekers verklaringen over de interacties van hem en zijn familie met de taliban weinig consistent. Zo wordt in de bestreden beslissing terecht op het volgende gewezen:

“U stelt primo namelijk dat de taliban uw vader twee maal zouden hebben benaderd om hem te vragen dat hij u zou laten aansluiten, en dat hij beide keren de boot afhield, waarop de taliban afdropen (CGVS p. 9, 10, 13, 14).

Anderzijds houdt u tevens vol dat als u niet vrijwillig zou aansluiten, ze u zouden dwingen door u te “kidnappen met geweld” (CGVS p. 14).

Dit doet natuurlijk de vraag rijzen waarom ze u niet bij de eerste twee bezoeken al met dwang meenamen. U kan hierover enkel verklaren dat dit niet mag onder Afghanen, en ware moslims onwaardig is (CGVS p. 14), wat natuurlijk niet kan verklaren waarom het later dan weer wel aanvaardbaar zou zijn om u te ontvoeren. Hierover stelt u louter dat dat de regels van de taliban zijn, zonder dit verder toe te lichten (CGVS p. 14). Hieruit kan enkel besloten worden dat de opeenvolging van interacties die u schetst geen steek houdt; als de taliban u wouden ontvoeren, hadden ze daar al ruimschoots de kans toe gedurende de twee keer dat ze uw vader kwamen vragen om u te doen aansluiten. U slaagt er niet in om een sluitende verklaring te geven waarom ze dit niet gedaan hebben, wat in samenlezing met uw onsamenhangende verklaringen over de mate waarin de taliban dorpelingen dwongen om aan te sluiten da wel er enkel sociale druk was doet vermoeden dat de taliban u helemaal niet gedwongen zouden hebben om aan te sluiten.

Dit vermoeden wordt secundo versterkt door uw verklaringen over de dreigbrief die u zou mogen ontvangen hebben. U stelt hierover dat u deze kreeg na de twee bezoeken van de taliban met het oog op uw aansluiting (CGVS p. 16). Volgens u stond er in de brief een nieuwe oproep dat u zich zou aansluiten, en als u dit niet deed, mocht u waar u zich ook in Afghanistan bevond onthoofd worden (CGVS p. 16). Dit is natuurlijk iets anders dan wat u voordien verklaarde, namelijk dat de taliban in uw streek mensen met geweld ontvoert om ze zo te doen aansluiten (zie supra); iemand ontvoeren, of iemand een ultimatum geven en hem bij weigering onthoofden zijn twee verschillende dingen. Het is in dit kader trouwens ook opvallend dat u uiteenlopende verklaringen aflegde over wanneer u die brief ontvangen had: voor de DVZ verklaarde u nog dat u die kreeg twee à drie dagen na het laatste bezoek (vragenlijst CGVS dd. 3 mei 2016, afdeling 3.5.), terwijl u voor het CGVS sprak van een week (CGVS p. 16), een aanzienlijk verschil. Ook dit tast de aannemelijkheid van uw bewering dat de taliban u zouden hebben willen dwingen om u aan te sluiten, verder aan.

Tertio kan er ook nog gewezen worden op informatie waarover het CGVS beschikt en die bij dit dossier werd bijgevoegd, waaruit blijkt dat de taliban in de regel niet doen aan gedwongen rekrutering en hier geen nood aan hebben om voldoende strijders te mobiliseren.”

Verzoeker laat wat dit betreft in het tweede middel gelden dat de taliban ten opzichte van hem op deze manier tewerk ging omdat zijn broer reeds was meegegaan en dat anders de inlijving veel bruter zou geweest zijn. Hij beperkt zich hiermee evenwel tot het geven van een summier verklaring (post factum) voor de in de bestreden beslissing aangehaalde inconsistentie in zijn verklaringen over de aanpak van de taliban, zonder de vaststellingen in concreto te weerleggen. Hierbij kan er overigens op worden gewezen dat verzoeker tijdens zijn gehoor een geheel andere verklaring gaf voor deze weinig consistente aanpak van de taliban, met name dat dit hun regels en principes zijn (adm. doss., stuk 5, gehoorverslag 16 mei 2017, p. 14). Voorts wordt niet ingezien in welk opzicht de commissaris-generaal te “kort door de bocht” zou zijn gegaan door te stellen dat ontvoering iets anders is dan onthoofding. Deze zaken zijn immers totaal verschillend. Waar verzoeker nog poneert dat twee à drie dagen en een week over een tijdspanne van meer dan één jaar niet zo’n aanzienlijk verschil lijken te zijn, beperkt hij zich tot het louter minimaliseren van de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheid in zijn verklaringen, doch hij slaagt er hiermee niet in deze tegenstrijdigheid in concreto te weerleggen.

Voorts volhardt verzoeker dat gedwongen rekrutering in zijn dorp wel degelijk gebeurt bij voornamelijk jonge mannen. Hij verwijst hierbij naar het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016, doch de passage uit dit rapport waaruit hij citeert blijkt geen betrekking te hebben op zijn dorp. Hoe dan ook, zelfs indien wordt aangenomen dat de taliban in verzoekers regio van herkomst de nood zou hebben om voldoende strijders te mobiliseren en overgaat tot gedwongen rekrutering, dan nog lijkt verzoeker een weinig geschikte kandidaat om door de taliban te worden ingelijfd. Verzoeker betwist immers niet dat hij de taliban niet steunt en zich niet bij hen wou aansluiten, zodat hij een zeer weinig betrouwbare strijdmakker zou zijn. Daarnaast ontkent verzoeker niet dat hij geen enkele voor de taliban nuttige kennis heeft van vuurwapens, explosieven, of meer administratief-technische kennis, zoals shariarecht.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoeker het volgende in de bestreden beslissing opgenomen motief volledig ongemoeid laat:

“Ten slotte liet u op het einde van het gehoor ook nog acteren dat u denkt dat u ook een doelwit van de taliban zou worden omdat u in een land van ongelovigen had verbleven (CGVS p. 25).

Het CGVS beschikt echter niet over informatie die erop wijst dat de taliban zich hier schuldig aan zouden maken, en u kan hier ook geen enkele aanwijzing over voorleggen en verwijst louter naar geruchten en wat uw broer tegen u gezegd zou hebben (CGSV p. 25). Dit lijkt niet voldoende om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging.”

Ook dit motief vindt steun in het administratief dossier, is pertinent en terecht en wordt, daar het door verzoeker volledig ongemeoid wordt gelaten, door de Raad overgenomen.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.”

2.4. Wat de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a), en b), van de Vreemdelingenwet betreft, treedt de Raad de bestreden beslissing evenzeer bij. Verzoeker betwist geenszins de vaststellingen in de bestreden beslissing op dit punt, die correct en pertinent zijn en steun vinden in het administratief dossier. De motivering wordt dan ook overgenomen:

“Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt.

...

In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat verzoeker zijn voorgehouden vervolgingsfeiten niet heeft aangetoond.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.”

Al deze elementen samen leiden de conclusie dat u er niet in slaagde om aannemelijk te maken dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in de vluchtelingrechtelijke zin, of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Het doktersbriefje dat u voorlegde noch de notities die uw advocaat heeft genomen tijdens het onderhoud zijn van dien aard te nopen tot een ander besluit. Wat betreft de opmerking van uw advocaat als zou de termijn van acht werkdagen onredelijk zijn, kan alleen maar vastgesteld worden dat de wetgever deze termijn voldoende achtte. Deze enige inhoudelijke opmerking betreft een zaak die geen invloed heeft op de bovenstaande beslissing.”

Wat de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet betreft, kan verzoeker niet worden gevolgd dat het arrest van 9 mei 2018 wordt miskend en een intern vestigingsalternatief moest worden voorgesteld. De bestreden beslissing heeft, zoals gevraagd een verder en volledig onderzoek gevoerd naar de nood aan internationale bescherming:

“Rest er enkel nog de vraag of u aanspraak kan maken op de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. De subsidiaire beschermingsstatus kan namelijk worden verleend indien het aannemelijk is dat een verzoeker een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt omwille van de algemene veiligheidssituatie in het land van herkomst. Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het CGVS niet betwist dat u over de Afghaanse nationaliteit beschikt en oorspronkelijk afkomstig bent uit Hesarak in de provincie Nangarhar.

Het is evenwel een feit van algemene bekendheid dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland) en doorheen hun levensloop op duurzame wijze in meerdere regio's van Afghanistan hebben verbleven. De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de meest recente plaats van eerder verblijf of de meest recente regio van herkomst.

Rekening houdend met het gegeven dat het geweldsniveau en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal significant verschillend is (zie EASO Country of Origin Information Report – Afghanistan Security Situation – Update – mei 2018), en het gegeven dat vele Afghanen binnen Afghanistan om diverse redenen migreren naar andere regio's, kan u, met betrekking tot de vraag of u bij terugkeer een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar uw Afgaanse nationaliteit of de algemene situatie in uw oorspronkelijke regio van herkomst, doch moet u enig verband met uw persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist (RvS 26 mei 2009, nr. 193.523). U bent er met andere woorden toe gehouden om zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon te leveren door duidelijkheid te scheppen over uw beweerde plaatsen van eerder verblijf binnen en buiten Afghanistan.

De nood aan subsidiaire bescherming moet immers in de eerste plaats getoetst worden aan de meest recente plaats van waar u voorafgaand aan uw vertrek uit Afghanistan feitelijk en duurzaam verbleven heeft, en dus niet ten aanzien van de plaats(en) waar u ooit in het verleden verbleven heeft, maar waar u (al dan niet op vrijwillige basis) de banden mee verbroken heeft. Immers, indien blijkt dat u vóór uw vertrek uit Afghanistan geruime tijd in een andere regio dan uw oorspronkelijke regio van herkomst verbleven heeft, zich er gevestigd heeft of er een duurzaam verblijf heeft gekend, dan dient deze regio bestempeld te worden als de relevante regio van herkomst die het ijkpunt moet vormen bij de beoordeling van de nood aan subsidiaire bescherming. Er kan in voorkomend geval immers redelijkerwijze van uitgegaan worden dat deze regio, en niet uw geboorteregio, uw regio van bestemming zal zijn bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan (zie EASO, Article 15(c), Qualification Directive (2011/95/ EU)- A judicial Analysis- december 2014, pag. 25-26; EASO Country Guidance – Common Analysis: Afghanistan, pag. 98, voetnoot 57). Bovendien bent u er hoe dan ook toe gehouden om duidelijkheid te verschaffen over uw opeenvolgende verblijfplaatsen binnen Afghanistan, zelfs al betreft het plaatsen waar u niet noodzakelijk op een duurzame wijze verbleven heeft, dit opdat het CGVS minstens op correcte en betrouwbare wijze kan bepalen of één van deze plaatsen van eerder verblijf in uw hoofde desgevallend als een veilig, toegankelijk en redelijk intern vestigingsalternatief kan worden aangemerkt. Het spreekt dan ook voor zich dat al uw eerdere verblijfplaats(en) vóór uw beweerde vertrek uit Afghanistan, en de omstandigheden waarin u er verbleven heeft wezenlijke aspecten betreffen bij het beantwoorden van de vraag of u een nood aan subsidiaire bescherming kan doen gelden.

Het aantonen van uw plaatsen van eerder verblijf vóór uw komst naar België is daarenboven ook in een ander opzicht cruciaal voor de beoordeling van uw nood aan internationale bescherming. Bij een jarenlang verblijf in het buitenland valt immers niet uit te sluiten dat u reeds in een derde land reële bescherming geniet in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 1° Vw., of dat dit land als een veilig derde land in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 2° Vw. kan beschouwd worden, waardoor de noodzaak aan en het recht op een subsidiaire beschermingsstatus in België komen te vervallen.

U werd daarom tijdens het persoonlijk onderhoud op de zetel van het CGVS d.d. 16 mei 2017 en 4 september 2018 uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere verzoeken om internationale bescherming, reisroutes en reisdocumenten. U werd gedurende het tweede persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk geconfronteerd met de vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde plaatsen van eerder verblijf in Afghanistan, en dat dit onderschreven werd door de RvV (CGVS 2 p. 3, 4, 5). U werd niet alleen duidelijk geïnformeerd met betrekking tot de elementen die het CGVS relevant en van doorslaggevend belang acht bij de behandeling van uw verzoek om internationale bescherming, maar ook met betrekking tot uw rechten én uw plichten in dit verband. Er werd uitdrukkelijk beklemtoond dat indien u het CGVS niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u vóór uw vertrek uit Afghanistan werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, u evenmin de door u aangehaalde nood aan internationale bescherming aannemelijk maakt. U bleef bij uw eerdere verklaringen (CGVS 2 p. 3, 4, 5, 8).

Uit bovenstaande vaststellingen, geciteerd uit het arrest van de RvV van 9 mei 2018, blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België.

Desondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust.

Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u vóór uw komst naar België leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw plaatsen van eerder verblijf verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u een nood heeft aan subsidiaire bescherming. Rekening houdend met de hierboven geschetste Afghaanse context, en de vaststelling dat u niet aannemelijk maakt dat u tot uw beweerde datum van vertrek in Hesarak, Nangarhar heeft verbleven, kan er namelijk van uitgegaan worden dat u elders, hetzij in Afghanistan, hetzij in een derde land, bescherming heeft gevonden. Bijgevolg kan er in uw hoofde niet besloten worden tot een nood aan bescherming zoals bepaald in art. 48/4, § 2 onder c van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat het niet aan het CGVS toekomt om te speculeren over uw (opeenvolgende) verblijfplaatsen binnen en buiten Afghanistan, noch over het element of u afkomstig bent van een regio waar geen risico aanwezig is (RvV 9 juni 2017, nr. 188 193). De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen moet evenmin bewijzen dat uw verklaringen over uw persoonlijke omstandigheden onwaar zouden zijn, en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Het is daarentegen uw taak om uw verzoek om internationale bescherming te staven en dit geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. Het komt bijgevolg aan u toe om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle elementen die de met het onderzoek van het verzoek belaste instantie relevant acht voor de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming, aan te reiken. Uit wat voorafgaat blijkt dat u hierin manifest faalt.

Het CGVS erkent tot slot dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door de verzoeker aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door verzoeker aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. De samenwerkingsplicht in hoofde van de commissaris-generaal doet evenwel géén afbreuk aan de verplichting in verzoekers hoofde om in de eerste plaats zelf te voldoen aan de medewerkingsplicht en alle relevante elementen noodzakelijk voor de beoordeling van de gegrondheid van zijn verzoek om internationale bescherming spontaan en zo spoedig mogelijk te verstrekken (RvV 15 januari 2016, nr. 136 358; RvV 29 februari 2016, nr. 163 225). De commissaris-generaal is evenwel slechts verplicht om zijn onderzoeksmiddelen in te zetten wanneer verzoeker heeft voldaan aan de op hem rustende medewerkingsplicht én er ernstige aanwijzingen zijn dat zijn verzoek gegrond zou kunnen zijn, maar op dat moment nog onvoldoende informatie beschikbaar is om tot een beslissing te komen inzake zijn verzoek om internationale bescherming. Er is bijgevolg slechts sprake van een onderzoeksplicht in hoofde van de commissaris-generaal in zoverre de verzoeker verifieerbare elementen heeft aangebracht waarvan redelijkerwijze mag worden verwacht dat deze nader worden onderzocht (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 31). Uit bovenstaande vaststellingen komt onmiskenbaar naar voren dat u allerminst voldaan heeft aan de medewerkingsplicht die op uw schouders rust.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan het CGVS weliswaar niet van de opdracht het reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in dezen evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. In casu bestaat er geen twijfel over uw Afghaanse nationaliteit en het gegeven dat u ooit in Hesarak, Nangarhar verbleven heeft, maar dit volstaat, in het licht van de hierboven geschetste Afghaanse context, geenszins om te besluiten dat u een nood aan subsidiaire bescherming heeft. U maakt immers niet aannemelijk dat Hesarak, Nangarhar de enige plaats van eerder verblijf is die in aanmerking moet genomen worden voor de beoordeling van zijn nood aan subsidiaire bescherming. Gelet op uw gebrek aan medewerking kan niet uitgesloten worden dat u elders, hetzij in Afghanistan, hetzij in een derde land, bescherming heeft gevonden. In die zin is het cruciaal/essentieel dat u een volledig beeld schetst van al (dus met inbegrip van de verblijfplaats voorafgaand aan zijn komst naar België) uw eerdere verblijfplaatsen, en niet enkel de verblijfplaats vermeldt die u verkiest te vermelden of waar u ooit eens zou hebben verbleven. Bijgevolg kan er in uw hoofde niet besloten worden tot een nood aan bescherming zoals bepaald in art. 48/4, § 2 onder c van de Vreemdelingenwet. Van het CGVS kan dan ook niet verwacht worden dat het onderzoek verricht naar het mogelijk voorhanden zijn van een intern vestigingsalternatief overeenkomstig artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

Dergelijk onderzoek is logischerwijze immers maar mogelijk of zinvol voor zover u hieromtrent zelf de nodige concrete, geloofwaardige en betrouwbare aanknopingspunten aanreikt, quod non in casu, en is slechts aan de orde eenmaal verzoeker aannemelijk heeft gemaakt dat er in zijn hoofde een nood aan internationale bescherming bestaat, hetgeen, gelet op de vaststellingen in de bestreden beslissing, allermint het geval is. (UNHCR, Guidelines on International Protection: "Internal Flight or Relocation Alternative" within the Context of Article 1A(2) of the 1951 Convention and/or 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, para. 13; Toelichting van de Europese Commissie bij het voorstel voor een Richtlijn van de Raad betreffende minimumnormen voor de erkenning en de status van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchtelingen of als personen die anderszins internationale bescherming behoeven / COM/2001/0510 def. - CNS 2001/0207 /, Publicatieblad Nr. 051 E van 26/02/2002 blz. 0325 – 0334)."

Verzoekers verwijzing naar andere rechtspraak van de Raad (verzoekschrift, stukken 4-5) is niet dienstig bij gebrek aan precedentenwerking. Elk verzoek om internationale bescherming dient immers op de eigen merites te worden beoordeeld, waarbij in de eerste plaats een beoordeling dient te worden gemaakt of de relevante elementen die worden aangevoerd voldoende aannemelijk zijn.

De bestreden beslissing stelt terecht dat verzoekers nationaliteit en regio van herkomst voldoende vaststaan, maar verzoeker, zelfs na het nieuwe persoonlijke onderhoud en de mogelijkheden die hij kreeg om bijkomende verklaringen en documenten voor te leggen, onvoldoende aannemelijk maakt dat hij daarom een nood aan internationale bescherming heeft, gelet op enerzijds de Afghaanse context die de commissaris-generaal hanteert en anderzijds de toelichting over de concepten "veilig derde land", "eerste land van asiel" en "intern vestigingsalternatief".

Een bespreking van verzoekers uiteenzetting over de veiligheidssituatie in het district Hesarak van de provincie Nangarhar en de afwezigheid van een intern vestigingsalternatief overeenkomstig artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet, dringt zich enkel op indien dit voldoende relevant wordt geacht. Gelet op bovenstaande vaststellingen is dit *in casu* niet het geval.

Met betrekking tot de vraag of verzoeker bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan een verwijzing naar een Afghaanse nationaliteit, een regio van herkomst en naar een voorgehouden, maar niet aangetoonde regio van recent verblijf niet volstaan.

Het is immers in de eerste plaats aan verzoeker om tijdens de asielprocedure zijn recente herkomst aannemelijk te maken. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoeker hierin manifest faalt. Het komt de Raad niet toe om te speculeren over de verblijfplaats van verzoeker voor de komst naar België, noch over het element of verzoeker afkomstig is uit een regio waar geen risico aanwezig is, te meer verzoeker op dit punt uitdrukkelijk werd aangesproken tijdens de persoonlijke onderhouds en dus de kans heeft gekregen de nodige relevante elementen aan te brengen.

De Raad kan hieruit enkel afleiden dat verzoeker zelf meent dat er in Afghanistan geen zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat hij bij een terugkeer naar dit land een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c), van de Vreemdelingenwet.

2.5. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien april tweeduizend negentien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP